

DŽEK
SLEJD

BROJ
141

CENA
12,90 DINARA

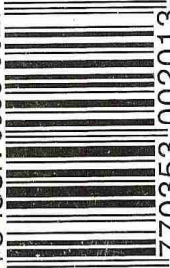
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEJN

PRLJAVA IGRA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ ŠEJN ★

DŽEK SLEJD

PRLJAVA IGRA

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 141

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
DIRTY GAME

Recenzija
Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Čamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Margit HORVAT-HARANGOZO
Ilona TAKAČ

Štampa 29. I 1991.

Tržište 16. II 1991.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – DIRTY GAME

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Australija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D. D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Homer Pouder je mračnog izraza lica posmatrao čoveka koji je sedeo vezan za stoličicu. Bio je tako surovo i podmuklo pričvršćen da mu je gornji deo tela vezama zabačen unazad, a glava žicom preko čela nasilno potisnuta na potiljak. Tako je bio prinuđen da gleda Homera Poudera koji je stajao pred njim visok, širok i snažan. Ako je želeo da više ne gleda svog mučitelja morao je da zatvori oči. Međutim, izdržavao je Poudеров preteći pogled.

– To bi bilo to, Modika – rekao je Homer Pouder. – Mora ti biti jasno da te sada više ne mogu pustiti da živiš.

Rekavši to, mučitelj je uzeo u ruku revolver velikog kalibra. Bila je to smrtna presuda. Maršalu Vincentu Modiki je od prvog trenutka bilo jasno da ne može očekivati milost.

– Neka si proklet, Pouder! – kazao je ogorčeno. – Jednog dana će se i za tebe naći majstor. Niko ne može izbeći zasluženu kaznu.

Homer Pouder se pakosno osmehnu.

– Čovek koji bi mene mogao oboriti na leđa se još nije rodio. Tek treba da se rodi! Video si, uostalom, sopstvenim očima da sve konce držim u rukama. Zbog toga su te i poslali ovamo. Sada znaš istinu, ali s njom ne možeš započeti ništa. Nemaš sreće, maršale!

Smešeći se i dalje zlobno odapeo je bat revolvera i okrenuo magacin. Unutra je bio samo jedan metak. Razbojnik je opet smislio nešto kako bi mučio svog zatvorenika. Po njegovom mišljenju nešto sasvim izuzetno. Pogubljenje sa „ruskim ruletom“.

Taj lupež! Hteo je da se naslađuje smrtnim strahom svoje žrtve. Maršal Vincent Modika, međutim, nije pokazivao strah iako ga je osećao. Ni jedan čovek ne umire rado, pogotovo na tako užasan način.

Čuvar zakona je uložio sav trud da bi se pokazao hrabrim, iako mu je to padalo teško. Hteo je da uskrati Pouderu taj poslednji đavolski trijumf. Pouder približi cev revolvera veoma blizu maršalove glave, a onda zatvori oči i još jednom okrete magacin revolvera. Ni sam nije znao hoće se metak oglasiti ili neće. Povukao je obarač. Maršal se nesvesno zgrči i zatvori oči. Nadao se još jedino da neće biti suviše bolno.

Bio je to pakleni trenutak a onda se čulo samo jedno – klik!

Maršal Modika se izvio samo onoliko koliko su mu to veze dozvoljavale. Nalazio se na ivici ludila. U glavi su mu se kovitlale nepovezane misli. Nije bio u stanju da shvati šta se zbiva. Jeknuo je očajnički. Tri tipa koja su stajala iza svoga gazde smejala su se meketavo. Cela ova predstava bila je baš po njihovom ukusu.

Maršal Vincent Modika ponovo otvori oči. Ludački sjaj se video u njima, divlji plamen. Bio je to pogled umno poremećenog čo-

veka. Niko živi nije mogao da izdrži takve duševne muke, pa ni jedan maršal o čijoj hrabrosti se pričalo.

Izenada se vrata na podrumu otvoriše, a plamen sveće se zaleluja pri kratkom naletu promaje.

– Ne! Pustite me!

Žena koja je uletela u prostoriju bila je van sebe. Njena duga plava kosa vila se oko glave nalik na grivu ponija u punom trku. Iza nje se pojaviše dvojica s namerom da je šćepaju. Međutim kao da nisu znali tačno šta bi počeli s njom. Muškarca bi sabili u zemlju do sada, ali ženu? To je i za ove okorele momke bilo nešto drugo. Pre svega, jer se radilo o ženi koja je smatrana Pouderovom ljubavnicom. Zbog toga su i delovali bespomoćno.

– Ostavite je na miru! Nestanite! – naredio je Pouder.

Izraz lica vezanog maršala postao je donekle normalan.

– Lili! – jeknuo je to ime poslednjom snagom. Delovao je kao davljenik koji se hvata za slamku.

Lili se kao furija ustremi na Homera Poudera. On je udario tako žestoko da je pala pred njega na kolena. Podrugljivo joj se smejao.

– Znači htela si da budeš prisutna?

– Ne, ne to...

Homer Pouder protrlja svoje crne guste brkove koji su mu prekrivali gornju usnu.

– Ne možeš ga spasti, Lili!

Plavokosa žena je plakala i uzdisala.

– Učiniću sve što tražiš, Homere.

– Ja ću u svakom slučaju dobiti sve, Lili!

Bila je to jeziva scena. Čak je i trojici tvrdokornih ubica koji su stajali u pozadini zastao dah. Prosto je bilo neverovatno kako Pouder postupa sa svojom ljubavnicom.

– Htela si da ga pridobiješ, da bude na tvojoj strani. Posmatram te već odavno, Lili. Stalno pokušavaš, ne odustaješ. Od kada se poznajemo ne činiš ništa drugo nego pokušavaš da mi iskopaš grob. To smeraju i drugi ljudi, poznato mi je. Niko to neće uspjeti jer sve držim čvrsto u rukama.

– Udaću se za tebe! – ječala je očajna. – Rekla sam ti već da ću učiniti sve što budeš tražio od mene.

– Ti si izgleda najzad postala razumna, Lili?

– Učiniću to za Vincenta – kazala je slabim glasom. Bila je na kraju snaga. Suviše je dugo bila mučena. Sada je bila spremna da podnese najveću žrtvu. To je, uostalom, on odlučno zahtevao od nje.

– Znači toliko ga voliš? – pitao je surovi čovek.

Samo ga je pogledala.

– Ti mora da si luda, Lili – promrsio je. – Ti izgleda još uvek nisi shvatila šta se ovde odigrava. Misliš da bi na neki način mogla da pridobiješ pravog momka, zavedeš ga a onda on mene sredi! Uobražavaš da nisam primetio šta se duboko u tebi odigrava. Tvoj cilj je da me uništiš, a moj cilj je oduvek bio da ti otme grad koji si osnovala. Tvoj lepi mali grad Lombardo. Imala si visoke ciljeve,

znam to Lili. Skoro si i uspela u tome. Lili Lombardo ti si doista prava luda!

U prostoriji je vladala avetinjska atmosfera. Sve je ovo slušao maršal vezan i osuđen na smrt. Nedaleko od njega klečala je uplakana devojka, a korak ispred nje raskoračen snažan i moćan Homer Pouder koji je uspeo da postane gospodar Bakhorn planina.

– Tebi još ne pripada sve – kazala je očajna. – Sve je upisano na moje ime.

– Zbog toga i hoću da se oženim tobom.

Njegove reči bile su nemilosrdne kao meci i svaki je bio pogodak.

– Zbog toga – nastavio je uperivši revolver na maršala – ne mogu da ga ostavim...

Lili Lombardo poskoči i htede da odgurne Poudera. On je, međutim, udari zverski tako da je pala na zemlju.

– Držite je čvrsto – naredio je ledenim glasom. Bio je doista zver u ljudskom obličju.

Maršal je sve to pratio razrogačenih očiju. Svaki sekund je za njega bio pakao. Onda je konačno odjeknuo sada već spasonosan pucanj. Mrtav maršal je visio još uvek čvrsto vezan. Lili Lombardo je ležala zgrčena kao da je i ona mrtva. Barutni dim se razilazio polako u podrumskoj prostoriji pod svodovima u kojoj je upravo izvršeno pogubljenje.

Pogubljenje jednog USA maršala.

– Uprkos tome bićeš moja žena – kazao je Pouder. – Ili ćeš se sada odupirati opet.

Ćutala je lica zarivenog u šake. Pouder nije mogao da vidi da ona nipošto nije još odustala.

– Ako to još uvek nećeš – nastavio je – uzeću malo tvoju porodicu na nišan. Tvog oca i tvoja tri brata, onda ćeš ti biti kriva za sve. Za to ćeš morati da odgovaraš kada se budeš njima pridružila na onom svetu.

Pogodio je u najosetljivije mesto. Birao je svaku reč da bi to postigao. Ona nije proslovila ni reč.

– Hoćeš li me slušati, Lili?

Očajna klimnula je potvrdno glavom.

– Izvedite je odavde – naredio je. – Fogarti! Ti si mi odgovoran za nju. O kej?

Fogarti je bio ozloglašeni sadista. Čak su ga i prostitutke mrzele. Lili oseti hladnu jezu na leđima kada je Fogarti dokopao za mišicu i povukao napolje govoreći:

– O kej, gazda! – Pri tom su se pogledali i namignuli jedan drugom.

U zasvođenom delu podruma ostao je obasjan buktinjama i svećama gazda bande ubica, njegova žrtva i njegova tri odana zločinca.

– Sredite ga negde napolju – kazao je – ali tako da nikada niko ne nađe ni trag.

Trojica ubica su već znala šta im valja činiti. Imali su iskustva. Već više ljudi je odvučeno u jedan kanjon i tamo za uvek ne-

stalo sa lica zemlje. Čak i jednog maršala. I ovoga koji je upravo ustreljen čekalo je isto.

– Gazda! – kazao je Nikolas Ingram i pogledao Poudera upitno.

– Da, Nikolas.

Taj Nikolas Ingram je bio tip u kojeg se uopšte nije moglo pro-dreti. Nejasan, zbunjujući. Verovatno je jedino Homer Pouder imao poverenja u njega. – Samo pitaj Nikolas, – ohrabrivao ga je gazda. – Mene baš zanima šta ti to leži na srcu.

– Pa ne znam ni sam, gazda...

– Hajde kaži već jednom. – Gazda mu je spustio ruku na rame i strpljivo čekao da Nikolas kaže šta ima. Ostala dva momka su ih gledala prilično zbunjeno.

– Ja joj ne bih verovao, gazda – šaputao je Ingram. – Ta žena ima u telu samog đavola. Ona će ti još navući nesreću na vrat.

– Sve ti se to samo pričinjava, Nikolas.

– Hoćeš li doista da se oženiš njome, gazda?

– Šta mi drugo preostaje? Svi rudnici su na njeno ime. – Pri tom pljasnu Ingrama po plećima. – Sve je to inače koješta. Oženiću je, a onda...

Učinio je veoma rečit pokret prešavši rukom preko vrata. Obojica se isceriše. Lili Lombardo je već sada, moglo se reći, bila mrtva.

II

Šejn je odmah prepoznao maršala. A i maršal njega.

Taj lupež se zvao Džoe Arnold. Ovde u Karsonu je nosio ime Donald Gorman. Bio je ubica za kojim je kružila poternica. Up-rkos svemu, uspeo je da umakne i da ovde u Karsonu postane maršal. Hteo je to i da ostane po svaku cenu.

– Šejn! – vikao je. – Najzad sam te ščepao. – Rekavši to izvu-kao je revolver. Čoveku iz Sedme brigade nije preostajalo ništa drugo, nije imao izbora. Morao je da puca. Ovde se radilo o borbi za goli život.

Meci su se ukrstili, a trenutak zatim je Džoe Arnold ležao na podu saluna. Krv je lila iznad njegove maršalske zvezde.

Šejn je ustrelio jednog maršala! U salunu je nekoliko trenuta-ka vladala pritiskujuća tišina a posle toga nastao je metež, pakao!

Šejn je, međutim, već krenuo. Izabrao je najkraći put. Snaž-nim skokom spasao se kroz prozor.

Čovek iz Sedme brigade nije mario za to da se pravda ili da objašnjava. Nalazio se na jednom od najopasnijih tragova. Nared-bodavci iz Vašingtona naložili su mu da goni Lili Lombardo. „Lu-kavu Lili“.

Bilo je, međutim, nemoguće približiti joj se. To je u međuvre-menu spoznao iz iskustva. Zbog toga je odlučio da počne od počet-ka u Karsonu. Tu je hteo da otkrije neki trag. Naravno, nije ni slu-tio da ubica za kojim se traga ovde nosi zvezdu. I naravno da ga taj

zločinac poznaje. To je omelo sve Šejnove planove. Sada je morao prvo da vidi kako da umakne odavde. Bilo je krajnje vreme.

Sva sreća što je stajao kraj prozora kada je maršal naišao. Samo tako je mogao da se spase skokom kroz prozor.

Sada je u celom gradu zavladała uzbuna. Maršala je ustrelio neki stranac.

Zove se Šejn. Ako ga se samo dočepaju, tog ubice, obesiće ga o prvo drvo.

To je i čoveku iz Sedme brigade bilo jasno. U ovakvim slučajevima uvek je sve rešavano po kratkom postupku tamo gde zakon nije još stajao na čvrstim nogama. A Karson je bio jedan od najgorih od svih paklenih gradova na Zapadu. To što su ovde imali maršala bila je obična farsa. Sve je to Šejnu bilo poznato iz brojnih tajnih izveštaja.

Niko nije znao da je ovde Džoe Arnold nosio zvezdu. On je pripadao grupi velikih majstora u prurušavanju i obmanjivanju. Osim toga, stalno je menjao imena. Ovog puta se zvao Donald Gorman. Za razliku od fotografije na poternici bio je glatko izbrijan a kosa mu je bila veoma kratko ošišana. Nije nikakvo čudo što ga do sada nisu prepoznali.

Jedino Šejna nije mogao da obmane. Sada je, posle okršaja u salunu, posle kojeg je maršal ostao da leži mrtav, grabio nezadrživo kroz jednu krivudavu, tamnu uličicu. Njih je bilo mnogo. Sve su se ulivale u široku glavnu ulicu, ali su samo oni koji su dobro poznavali grad, znali kuda svaka od njih vodi.

Na početku ulice su se čuli glasovi. Nekoliko ljudi sa bakljama je upravo krenulo tuda.

– Četiri čoveka ovamo! – povika neko oštrim glasom. – Da li je grad sa spoljne strane dobro obezbeđen, Hank?

– Sve je jasno, Roberte, ne brini!

Glasni povici i žamor ispunili su ceo ovaj rudarski grad. Dopirali su i do najzabačenijih delova Karsona. Donald Gorman je po svemu sudeći bio ovde veoma omiljena ličnost, jer u protivnom se građani ne bi trudili toliko da uhvate njegovog ubicu i da ga obese.

Šejn još nije mogao da vidi ljude koji su prodrli u ulicu jer je na deset metara od njega bila oštra krivina koja je stvarala neku vrstu lakta. Iza krivine se nazirala svetlost baklji. Čak se i njihov miris mogao osetiti. Preostajao mu je najviše jedan minut. Toliko, procenio je, će njegovim goniocima biti potrebno da ga stignu i sateraju u tesnac. Oni sigurno neće grunuti ovamo na slepo nego će se kretati oprezno i što je najgore osvetljavati svako udubljenje na koje budu naišli.

Čovek iz Sedme brigade je pažljivo opipavao kameni zid uz koji se kretao. Bilo je bezbroj pukotina i udubljenja koje je neko spretan mogao da koristi i uspentra se uz zid. Šejn je to hteo bar da pokuša. Verovao je da će imati sreće. Uostalom, to je bila njegova jedina šansa. Ako bi ga gonioi otkrili ovde mogao je odmah, bez oklevanja, da prosvira metak sebi kroz glavu.

Srećom, našao je pukotinu kroz koju je mogao da provuče vrhove prstiju. Negde u visini kolena bio je manji ispust na koji je

mogao da stavi vrhove čizama. Podigao se na mišiće a trenutak kasnije visio je pola metra iznad kamenog zida. Napredovao je pedalj po pedalj. Činilo mu se da visi iznad tla već čitavu večnost. U stvari, napredovao je prilično uspešno. Glasovi su postajali glasniji a svetlost baklji sve jača i jasnija.

Šejn se nalazio tačno ispod simsa nekog prozora. Gonjen pogledao je gore i pomislio da ako uspe rukama da dosegne ispust biće za prvi trenutak spasen.

Sreća mu je i dalje bila naklonjena. Uspeo je da dokopa neku gvozdenu šipku koja je izbijala iz kamenog zida. To mu je omogućilo da se uhvati čvrsto i sigurno. Ta šipka je bila kao spas posle mukotrpnog pentranja. Imao je još više sreće. Uspeo je odmah da se dokopa simsa. Prozor je bio otvoren. To mu je delovalo kao čudo, dar božji! Još bolje, kao poziv!

Ne oklevajući više ni časa Šejn se prebacio preko simsa i sledećeg trenutka se obreo u nekoj tamnoj prostoriji. S mukom je uspevao da umiri svoje isprekidano disanje. Čuo je da su goniodi najzad stigli do kraja slepe uličice. Svetlost baklji osvetlila je tavanicu prostorije u kojoj se nalazio.

– Čudilo bi me da smo ga našli ovde – čuo je nečiji glas. – Ovo ovde je kao prava klopka za miševе.

– To on nije mogao znati – umešao se drugi gonilac.

– To je, uostalom svedjedno. Gubimo se odavde. Verovatno ćemo negde biti potrebni!

Šejn se osmehnuo. Bio je zadovoljan. Niko neće posumnjati da je tu u ovoj prostoriji. Znači, za početak je na sigurnom. Sada može da se odmori desetak minuta a onda potraži pravi, pogodan put za bekstvo.

Ostaje, međutim, pitanje kuda da beži. Uskoro će tragati za njim u čitavoj rudarskoj oblasti. Za Šejnom, ubicom maršala! To bi moglo biti još teže. Odjednom mu se lice sledi. Nesvesno se trgao jer mu je nešto hladno dodirnulo potiljak. Bez sumnje se radilo o cevi nekog oružja. Momak mu se prikrao nečujno kao mačka. Morao je imati takođe i mačije oči jer u ovom mraku inače ne bi mogao tako nepogrešivo pronaći Šejnov potiljak, tim pre što je posle upada u ovu tamnu prostoriju, da bi bio neprimećen i dalje ležao potrbuške. Hteo je da se u tom položaju malo odmori i dođe do daha posle napornog i vratolomnog pentranja uz zid. Nije računao s tim da se u ovoj prostoriji nalazi neko.

– Ako sada zgrčim prst bićeš mrtav – čuo se hladan glas. – No možda ja to neću učiniti. – Te reči pratio je smeh.

Šejnu je sada bilo jasno da ima posla sa ženom. Odahnuo je i okrenuo je glavu lagano da bi mogao podići pogled i osmotriti je. Međutim, pritisak cevi revolvera se pojačao.

– Ostani da ležiš, Šejn – naredila je nepoznata odlučno. – Sve dok ti ja ne naredim nešto drugo.

– O keј, leđi!

Zakikotala se i stavila mu jednu nogu na leđa. Osetio je da nosi cipele sa visokim, šiljatim potpeticama. Rado bi video nogu u toј

cipeli. Sam sebi se nasmejavao. Baš sada je našao u ovoj situaciji da misli na to?!

Možda ta žena uopšte nije lepa. Ako bude zle sreće još će tražiti da spava s njom. O takvim situacijama kružile su najluđe priče.

– Uzeću ti sada pucaljku! – kazala je žena. – Teško tebi ako nešto budeš pokušao. Gotov si!

Primetio je kojom brzinom se sagnula i slobodnom rukom mu izvadila „kol“ iz futrole. Radila je to više nego vešto. Umela je, nema šta, da razoruža čoveka.

Dopustio je da to uradi bez otpora.

– Imam još uz sebe i mali „deringer“ – kazao je – Uzmite sve, leđi. Cenim da ćemo se nas dvoje podnositi.

– Nisam baš sigurna u to – uzvratila je i našla mu u unutrašnjem džepu „deringer“ a u sari čizme nož. Ostao je da leži mirno dok ga je opipavala tragajući i dalje za oružjem. Kada je završila pretraživanje izmakla se unazad.

– Sada ćeš lagano ustati – naredila je. – Nemoj smetnuti s uma da se ja u mraku snalazim isto tako dobro kao sova. – Šejnove oči su se u međuvremenu prilično navikle na mrak. Nije imao kokošije slepilo pa je mogao da razaznaje konture. Uprkos tome, ova situacija mu je delovala prilično avetinjski. Napeto je očekivao da sazna šta ova žena smeri s njim.

Nosila je dugu belu odeću, verovatno spavaćicu ili neku od nedavno veoma modernu kućnu haljinu. Imala je dugu plavu kosu koja joj je padala do preko ramena. Osim toga bila je prilično visoka i izgleda dugonoga.

– Svuci odeću! – naredila je.

– Sa zadovoljstvom.

– Nemoj se prerano radovati, Šejn!

Njen glas nije bio samo hladan i jasan bilo je u njemu i prilično razmetljivosti. Poznavao je takvu vrstu žena. Spadale su među veoma opasne.

– Hajde kreni – siktala je. – Ako ne budeš učinio sve što ti naredim, ustreliću te.

To je izgleda mislila sasvim ozbiljno.

– Odaj mi bar čemu sve to – promrsi Šejn.

– Ti nemaš prava da ovde postavljaš bilo kakva pitanja – odbrusila mu je sikuću. Izručen si meni na milost i nemilost. To ti je slično onome kada se proda duša đavolu. Gotovo je onda s tvojim pogrešnim potezima.

Čovek iz Sedme brigade sleže ramenima.

– Priznajem poraz i predajem se!

Posle te izjave je skinuo sve sa sebe. Stao je tako nag kao pokislo pseto nasred prostorije a plavuša dugih nogu ga je obišla nekoliko puta kao divlja zver.

Čuo je njeno ubrzano disanje. Jedva je mogla da potisne i prikrije svoje uzbuđenje. Gurnula ga je u leđa revolverom.

– Hajde kreni – naredila je. – Do kreveta ako ga možeš videti!

– Ne vidim baš ništa.

Ona se zakikota veselo.

– Hoćeš li ti mene da povedeš za ruku? Posmatrala sam kako si odmeravao zid koji si posle preskočio. Dole na ulici je bilo isto toliko mračno kao i ovde u sobi.

– O kej – uzdahnua je. – Ponovo polažem oružje i predajem se, gospo. Kakve još želje imaš?

– Lezi na postelju potrbuške. Licem na dole!

Spustio se na široku udobnu postelju. Ispružio se i na trenutak sklopio oči. Osećao se kao na sedmom nebu. Zamišljao je, naime, da ova plavuša smeru niz divnih stvari s njim. No samo što se opružio sasvim i razmišljao o onome šta predstoji, a ono se već dogodilo. Čuo je samo jedno škljocanje i jedan metalni obruč je bio zatvoren oko desnog zgloba. Nesvesno je pokušao da digne ruku – bez uspeha. Bila mu je vezana za masivnu postelju.

– Ja sam ti već kazala da se ne raduješ prerano! – promrsila je žena. – No, ovo služi samo radi moje sigurnosti. Ja sam žena koja je naoružana svim sredstvima za svaku situaciju! Savetujem ti da i dalje budeš ućtiv i poslušan, dragi moj. Možeš se prilićno slobodno kretati lanac je dug dva metra. Sada si moj zarobljenik i mogu raditi s tobom što mi je volja!

Glas joj je podrhtavao. S mukom je obuzdavala uzbuđenje. Šejn se proteže. Na žalost nije mogao da je vidi, ne više od svetlog obrisa u mraku. Jedva je čekao da je osmotri pri svetlosti.

– Za to me ne moraš okivati u lance – kazao je. – Ja garantovano nisam nezahvalan. Možeš mi verovati na reć.

– Hoću da budem potpuno sigurna – odgovorila je. – Osim toga to mi predstavlja zadovoljstvo.

– Reci, molim te, da nisam ja uleteo u neki specijalni burdelj?

– Moja kuća nije burdelj! – odbrusila je. – Ja sam časna žena. Udovica. Nasledila sam od svog muža dva bogata rudnika srebra. U međuvremenu mi je ostao još jedan. Ako ne budem nešto učinila, ako se ne dogodi nešto, izgubiću i taj drugi. Onda ću biti siromašna kao miš.

– Tebi je, dakle, potreban ćovek koji će ti pomoći – zaključio Šejn.

– Neko tvog kalibra – Šejn. Gledam na tvoj dolazak ovde kao na prst sudbine.

Napolju u gradu larma nije prestajala. Uzbuđenje zbog iznenadne nasilne smrti ćuvara zakona nije se smirivalo.

– Mogu te ovde sakrivati nekoliko dana – kazala mu je. – Dok ne prođe gužva i dok se duhovi ne smire.

– I toliko dugo – nameravaš da me držiš vezanog lancem? – isćerio se ćovek iz Sedme brigade.

– Sve zavisi od tebe, Šejn!

– Šta tražiš od mene?

– U početku ništa, baš ništa. Hoću samo da te stavim na probu. Moram znati taćno na ćemu sam kada si ti u pitanju.

Prišla je prozoru, nagnula se napolje, privukla drvene kapke a zatim navukla i teške zavese. Posle toga je upalila lampu koja je stajala na malom stolu. Svetlost kao da je obavila. Bio je to prizor koji dotašnje uzbuđenje u Šejnu pretvorilo u plamen. Izgledala je

upravo onako kako je on i zamišljao. Bila je visoka, vitka i imala duge lepo oblikovane noge. Cipele sa izuzetno visokim potpeticama, činile su je još višom i vitkijom. Nasmejala se koketno i upalila i drugu lampu. Sada je mogao da vidi ono što je trenutak ranije mogao da nasluti. Zastao mu je dah.

Bela odeća koju je nosila bila je od veoma tanke, prozirne materije. Kroz nju se mogla videti svaka pojedinost njenog tela.

Bio je to doista očaravajući prizor.

Lepa žena je bila potpuno svesna utiska koji je načinila na ovog visokog čoveka. Uživala je u tome.

– Ti si dakle ustrelio maršala – kazala je. – To je bilo dobro delo za mene, Šejn. Naravno u očima drugih delo koje zaslužuje najtežu kaznu, linč ili vešala! Ako bi im pao u ruke ubili bi te na licu mesta. Zbog čega si ga ustrelio, Šejn?

– U pitanju je staro neprijateljstvo – odgovorio je čovek iz Sedme brigade. – Bili smo u svoje vreme ogorčeni suparnici. Moram li sve do detalja da ispričam?

Odmahnula je nemarno rukom.

– Zanemari! – kazala je – Mene interesuje samo sadašnjost i budućnost, a ne prošlost. Stajala sam na prozoru kada su u salunu odjeknuli pucnji. Nisam bila naročito radoznala niti zainteresovana. Onda sam čula užasnu galamu i povike da je maršal ustreljen. To je učinio stranac u ovom gradu, Šejn! Nešto kasnije videla sam te kako zamičeš u ovu uličicu. U prvom trenutku sam htela da ti dobacim uže da bi mogao da se uzveresh uz zid. No promenila sam odluku. Bila sam radoznala kako ćeš se izvući iz te gužve.

– A da nisam uspeo, šta onda?

Posmatrala ga je netremice smišljajući odgovor. U svakom slučaju sada je mislila drugačije ali to nije htela da pokaže.

– Tada bi im pao u ruke i – gotovo! – kazala je hladnokrvno. – Sada, međutim, znam da si ti čovek posebnog kalibra. Izgleda mi da si ti onakav čovek kakvog sam uvek očekivala i nadala mu se. Mogao bi me osloboditi nevolja i rešiti probleme koji me pritiskuju. Isplatilo bi ti se! U svakom pogledu!

Pokrenula se i bela haljina se razdvojila na sredini. U tom času je Šejnu bilo još toplije nego prethodnog trenutka. Stajala je udaljena od njega na manje od dva metra i miris njene kože prijatno mu je golicao nozdrve.

Bilo je to veoma teško izdržati. Gotovo gore nego stajati vezan za stub i podnositi mučenje. Gnevno je okrenuo glavu i zagledao se u tavanicu ukrašenu gipsanim ornamentima.

– Dokle misliš ovo da isteruješ? – pitao je gnevno. – Naravno da sam spreman da ti pomognem. Meni, uostalom, i ne preostaje ništa drugo ako želim da izvučem živu glavu iz ovog grada. Upućen sam na tvoju pomoć. Kako se ti uopšte zoveš, ni to ne znam?

– Elen Long.

– O keaj, Elen. Pređimo na stvar!

Klimnula je potvrdno glavom. Onda se pokrenula. Pri svakom koraku njihala se izazovno. Zastala je tik ispred prostrane postelje. Njena bedra su se sada nalazila u visini Šejnovih očiju.

Covek iz Sedme brigade se maši obema rukama prema njoj. Lanac na desnoj ruci je zazvečao ali ga nije sputavao u pokretima. Ovo sve je ispalo kao uspela varijanta jedne doista neobične ljubavne igre. Istina, nju je morao izmisliti neko čija je mašta bila bar malo izopačena. No slušao je već o tim oblicima uživanja kao što su vezivanje pa čak i bičevanje. Šejn baš nije imao naklonosti za to, iako je obožavao žene. Dograbio je Elen Long za kukove i privukao je sebi. Bilo je sasvim jasno da se ona nalazi već odavno u stanju izuzetnog uzbuđenja. Između njenih butina kao da se usijalo ugljevlje.

Kao ljubavnica bila je u pravom smislu te reči divlja. Mogla se bezmalo opisati kao uništiteljka muškaraca po onome šta je činila sa Šejnom. Zahtevala je od njega brojne akrobatske majstorije. Bilo je to neopisivo jedinstvo mase prepletenih i upletenih mišića i zglobova uz zveckanje lanca kao propratne muzike.

Svaki čas bi pokazivala svoje bleštave zube nalik na zube zveri i pri tome ječala. To je bilo dalje praćeno i povremenim škrgutanjem zuba.

Toliko divlje strasti je čak i Šejn sretao retko. Naročito pod ovakvim neuobičajenim okolnostima.

Za trenutak je pomislio da zahteva od nje da ga oslobodi lanca, ali se predomislio. Bio je, naime, uveren da će ona to bez zahteva, po svojoj volji i učiniti.

Vreme je promicalo. U međuvremenu su imali kratke predahe i pauze. Jednom je Elen nestala iz sobe i vratila se noseći piće i pecivo. A Šejn je i dalje ostao privezan lancem.

Uvideo je u međuvremenu da gvozdeni prsten pričvršćen za zglob njegove desne ruke ima katanac koji se može otvoriti kombinacijom brojeva. Međutim, pronaći tu kombinaciju zahtevalo je mnogo vremena i još više strpljenja.

Pili su viski. U gradu je postalo znatno mirnije i tiše. – Prvo uzbuđenje je prošlo! – nasmejala se ona. – Najveći deo potere se ponovo okupio kraj šanka u salunu. Cenim da će već sutra imati novog maršala, a onda će veoma brzo narasti trava preko cele te afere.

Elen je uzglavlje postelje podigla posebnim mehanizmom tako da su mogli sedeti udobno jedan kraj drugoga.

Šejn je podigao desnu ruku i mahao njom. Lanac je zvečao. Elen Long se veselo nasmejala. To je, očigledno, zabavljalo.

– Zar ti to doista nije činilo zadovoljstvo?

– Pa jednom je bilo i nekako drugačije – priznade čovek iz Sedme brigade. – Nije bez draži.

– Treba da upoznaš jednom i drugačije stvari – tvrdila je. – Postoji određena vrsta ljudi kojima toga nikada nije suviše. Na protiv!

– Otkud ti znaš to?

– Sakupila sam utiske, imam iskustva.

– Znači bila si u toj branši? – upitao je Šejn izostavljajući namerno da to nazove pravim imenom.

– Pune tri godine. Kada sam napunila dvadeset prestala sam s

tim. Tamo sam i upoznala Roberta Longa. Spadao je među moje specijalne mušterije. Voleo je da ga vezujem. On je ovaj lanac pričvrstio na zid. Sam ga je, svojeručno ugradio u zid. Iskovao je i lanac. Bio je to izuzetno spretni čovek. I inteligentan. Uz sve to i dobrodušan. Veoma me je voleo i ispunjavao mi je svaku želju. Nema te želje ...

Ućutala se i prigušila jecanje. Krišom je nadlancima obrisala oči. Nesumnjivo je i ona, nekadašnja bludnica, volela svog muža.

– Bio je to izuzetno dobar čovek. Zbog toga i nemam veće želje od one da osvetim njegovu smrt. Za to bih dala ostatak svog imetka. Bilo bi mi čak svejedno da za taj cilj žrtvujem i sopstveni život.

Nagnula se preko Šejna i uhvatila za katanac kojim je lanac bio pričvršćen.

– Izdržao si probu, Šejn. Verujem ti!

– Kakvu to probu?

– Mogao si da me prinudiš da otvorim katanac.

– Na to sam baš pomišljao.

– Ali si uvideo da ti to ne bi donelo baš ništa. Bilo ti je jasno da si upućen na moju pomoć.

Gvozdeni обруč nestade sa Šejnovog zgloba. Elen Long se ponovo strasno bacila u Šejnovo naručje. Njihova tela su se ponovo sjedinila u ovoj divljoj noći punoj raznih uzbuđenja.

– Ti ćeš mi pomoći, zar ne Šejn?

– Kunem ti se da hoću.

– Onda ću ti objasniti o čemu se radi. Znači li ti nešto ime Lombardo?

Naravno da je značilo, ali je uprkos tome čovek iz Sedme brigade samo slegnuo ramenima.

– Žao mi je. Ja sam ovde tek jedan dan. Ko je Lombardo?

– To je jedno opako, ozloglašeno ime – govorila je Elen dok su joj oči sevale čudnim sjajem. – To je ime jednog grada i ime jedne osobe. Jedne žene! Ona je i osnovala taj grad. Ona je jedna obična pogana zver! Zove se Lili Lombardo! Zovu je još i lukava Lili. Bolje bi joj, međutim odgovaralo, satanska Lili! Ona nosi na savesti mog Roberta. Ne, nije ona imala u rukama ubojito oružje, ali ga je ona usmerila. Naloge za ubistva daje tako lukavo i prepredeno da joj se ne može ući u trag, niti se bilo šta može dokazati. Možda si ti Šejn čovek koji može da je nadmudri i sredi. Hoćeš li to pokušati meni za ljubav, Šejn?

Gledala ga je netremice puna iščekivanja.

– Ti si me već davno ubedila – kazao je Šejn i još čvršće je privukao k sebi. – To pitanje uopšte više ne moraš postavljati.

Ponovo su se stopili u jedno. Bila je to burna i uzbudljiva noć u svakom pogledu.

III

Te noći je Vincent Modika državni maršal pogubljen na krajnje surov način.

Lili Lombardo je ležala u svojoj sobi na prostranoj postelji i

piljila u tavanicu. Nije se pomerila dva puna sata. Soba se nalazila na gornjem spratu njene ponosite kamene kuće. Predstavljala je u odnosu na veličinu grada u kojem se nalazila pravu palatu.

„HOTEL KRALJICE LILI“ moglo se pročitati na fasadi. Bila su to krupna mesingana slova dobro uglačana tako da su delovala kao čisto zlato. Kraljica Lili, to je Lili Lombardo doista nekada bila.

Rođena je na jednoj farmi koja se nalazila 50 milja prema jugu nedaleko od rečice Bakhorn koja je tekla i kroz rudarsko područje. U svakom slučaju samo deset milja istočno od Lilinog grada, kojem je dala svoje ime.

Avetinjski grad je dobio ime Lombardo. Bilo je to napušteno naselje u kojem su još samo živeli starci, nekolicina nepokolebljivih osnivača. Ti stari ljudi su negde u sebi već okončali život. Neki su ipak živeli i radili. Jedan od takvih bio je stari Karl Veber kome je pripadala konjušnica, a drugi je bio starac Vil Rozebad koji je držao trgovinu mešovitom robom. Njima i još trojici drugih pripadalo je tle na kojem je ležao gradić. Sve su to prepisali Lili Lombardo, devojci koja se puna preduzimljivosti jednog dana pojavila u ovom avetinjskom naselju.

Nije više htela da živi na porodičnoj farmi. Trebalo je da se uda za sina jednog farmera. Dvojica farmera, očeva sporazumeli su se o tome. To bi bila solidna partija za Lili, naravno uz mnogo napornog rada.

Lili je, međutim, uvek imala drugačije želje i snove. Ličila je na svoju majku koja je i sama nekad bila divlja, preduzimljiva devojka. Veoma često je upozoravala Lili da se nipošto ne udaje za farmera jer tada joj u životu preostaje samo rad od sunčevog izlaska do duboko u noć. Neće imati više ništa od života. Majka se veoma često jadala Lili kada bi ostale same i govorila joj o raznom privlačnom životu u gradovima. I sama je živela pre udaje u gradu.

Majka je umrla, možda je otišla sa ovog sveta zbog teškog rada i muka koji su doveli do toga da prerano ostari.

Lili je morala da preuzima sve poslove koje je obavljala majka uz sve one koji su bili određeni njoj. Radila je od zore do duboko u noć. Morala je da kuva, pere, čisti i pomaže u poljskim radovima.

Ne ona to nije mogla više da izdrži. Znala je da će je taj rad i način života dotući. Kada je došlo do toga da se uda za mladog farmera nju je izdalo strpljenje. Izbila je ogorčena prepirka sa ocem i braćom. Posle toga je spakovala svoje malobrojne stvari i odjahala sa farme na leđima kobile koja je bila njeno vlasništvo. Ona je tu vernu životinju dobila kao ždrebe i odgajila.

Na leđima te prilično ostarele kobile stigla je ili u ovaj napušteni rudarski gradić. U širokom krugu oko njega tokom vremena nikli su drugi rudarski gradovi, kao pečurke posle kiše: Karson, Igl, Kroun i Džeferson bili su najveći. Pored toga, bilo je i manjih naselja u okolini.

Među takvim naseljima negde na sredini ležalo je ovo malo na-

pušteno mesto povrh svega još i bezimeno. Sigurno bi bilo smatrano avetinjskim da nije bilo ovih pet staraca. Oni su prihvatili iscrpljenu devojkicu a onda ubrzo sklopili s njom prijateljstvo.

Lili Lombardo je onda pala na pamet ideja da otvori salun, uprkos svemu. U tome su je ohrabрили i njeni stari prijatelji tvrdeći da će onda sigurno u salun dolaziti ljudi iz obližnjih kampova ali im treba ponuditi nešto posebno. Taj salun bi trebalo do postane središte zadovoljstava. Nešto posebno što se ne nudi nigde.

Počelo je salunom, a gotovo napušten grad trošnih kuća dobio je ime Lombardo.

To ime je uskoro postala neka vrsta tajne preporuke u celoj Nevadi. Bilo je ljudi koji su prelazili i preko stotinu milja da bi ovde doživeli to, posebno!

Lili je veoma mudro upisala svu zemlju na svoje ime. Sve po propisu kod agenata vlade. I starci, njeni prijatelji, prepisali su joj zemlju koja im je pripadala.

Tako je Lili Lombardo postala nekrunisana kraljica a Lombardo se razvio u lep i ugledan grad.

Mladalački san plavokose Lili, san o sreći se ispunio neočekivano brzo. Postala je bogata da ni za dlaku nije skrenula sa pravog puta.

Naravno posećivala je oca i braću na farmi. Oni su je, međutim, osuđivali i nisu dočekivali baš ljubazno. Na protiv.

U očima svog oca bila je samo jedna bedna grešnica. Njemu, kako je tvrdio, nije ostajalo ništa drugo nego da se moli za spas njene grešne duše, ili da se vrati kući, okaje svoju tešku zabludu i iskorak stramputicom. Njena porodica je inače bila veoma pobožna i bogobojažljiva.

Htela je da im daje novac ali su oni odbili. Zapravo otac je gordo i odlučno kazao:

– To je novac stečen iz greha! Na njega je prilepljeno večito prokletstvo. Još ćeš se setiti mojih reči, Lili!

U ovoj teškoj noći je Lili Lombardo doista mislila na svet kojem je pripadala i iz kojeg je pobegla. Nad njen život se izgleda doista nadnelo prokletstvo. Da li se doista ogrešila o božje zakone? Sumnja i strah su je sve jače opsedali. Najzad odrasla je u duboko pobožnoj porodici. Njen otac je znao bibliju bar toliko dobro koliko i učeni sveštenik. U dubini njene duše je vera bila duboko ukorenjena. To se nikada ne može potpuno odbaciti.

Ležala je na postelji i nesvesno sklopila ruke kao za molitvu. No trenutak kasnije jak trzaj prođe njenim vitkim telom.

– Ne! – šaputala je dok su joj oči sevale. – Nikada neću dozvoliti da me kolju kao ovcu!

Bila je dužna da se upravo sada bori žestoko. Morala je svoje časno ime i dobar glas da spasava, da spere ljagu sa sebe. Bilo je to ime za koje su poslednjih šest meseci lepili svi zločini i sva razbojništva počinjena u planinama. Podmukla ubistva koja su ukazivala na Lili kao na osobu koja u tim zločinima kao glavna vuče konce, a da se ništa ne može dokazati.

Homer Pouder je to vraški prepređeno uspevao da aranžira. Taj čovek je bio pakleno lukav i podmukao. Sve teškoće je brzo i lako uspevao da skloni s puta. Ukratko, u Lilinom gradu je postao tajni kralj.

Nazvali su je lukava Lili. Bio je to nadimak koji nije u sebi imao ničeg omalovažavajućeg. Bio je simbol vrednoće i uspeha. Uostalom, do nedavno je Lili Lombardo bila svuda veoma cenjena žena.

Uprkos svemu pokazalo se da je bila previše naivna. Uspeh joj je došao možda prebrzo i bez problema. O zloj strani ovog sveta i zlim ljudima nije mogla da sazna na farmi među skromnom i pobožnom porodicom. Istina, uspeh je Lili učinio i pomalo lakomislenom i veoma hrabrom, čak preterano. Živela je u uverenju da je nedodirljiva. Uostalom, nije se imala bojati ni od koga jer nikada nikog nije povredila, nikog prevarila, niiti nekog uvalila u zlo i nesreću. Verovala je u to čvrsto.

Čak nije pomišljala da bi Homer Pouder mogao učiniti nešto loše. Zar taj džentlmen blistavog izgleda i savršenih manira?

Izvesno vreme je čak verovala u to da je on zaljubljen u nju. U međuvremenu je ipak spoznala istinu. On je voleo drugu ženu – Normu Jakobi, koja je živela u jednoj vili prilično izvan grada. Tamo je imala preko deset devojaka koje su „radile“ za nju. Mora da su tamo u toj vili zabave bili žestoke jer se od dolaska Norme počeo da krnji ugled Lombarda i da ga prati loš glas.

Lili se nemirno prevrtala u postelji. Napolju pred vratima stražario je Čas Fogarti ili neko od njegovih najbližih prijatelja. Bila je to grupa zlih momaka, a Fogarti najgori među njima. Sadišta! Čak su ga se i prostitutke bojale!

Lili naglo ustade. Kao u zanosu počela je da se oblači. Dejstvovala je kao gonjena nekom snažnom unutrašnjom silom.

Na vratima je postojao prorez kroz koji se moglo videti. Znala je da s vremena na vreme motre na nju, da je nadziru. Nije jedino znala ko upravo sada stražari. Najverovatnije je to Čas Fogarti. On je bio vođa grupe ubica, Pouderovih vernih saradnika. Jedini se on smeo drznuti da uđe u sobu ako mu se nešto učini nepouzdanim.

Lili se ponašala kao da je sama i slobodna i da niko ne motri na nju. Činila je to sasvim lagano. Znala je veoma spretno da privuče tajnog posmatrača. Videla je to kod igračica od zanata koje su radile u njenom salunu i ljude iz večeri u veče dovodili u zanos i izazivale bure odobravanja.

Okačila je svoju haljinu u ormar i pri tome se uvukla u jedan ugao tako da je posmatrač nije mogao videti. Zahvaljujući tome mogla je da obavi veoma značajne pripreme.

Bila je iznenađujuće mirna i odlučna. Čak se i sama čudila da se uz sve to još može i smešiti.

Niko nije mogao da primeti na njenom licu kroz kakvo iskušenje prolaze njena duša i njena savest. Zbog toga se, uostalom, tako nemirno prevrtala u postelji.

No, tako mora da bude, jer drugog izbora nema!

U protivnom bi sve moglo biti još gore, po nju i po druge ljude. Homer Poudier u svojoj zaslepljenosti neće više prestajati da ubija i da pljačka.

Trenutak je presudan, smatrala je Lili, pa ne sme više da ima obzira ni prema ocu ni prema braći. O tom problemu je naročito naporno i dugo razmišljala. Našla je opravdanje za svoj naumljen potez. Našla je mir i za dušu i za savest. Do sada je to za Homera predstavljalo sredstvo za pritisak na nju. Međutim teško da bi se tako zao i pohlepan čovek mogao zainteresovati za njihovu krajnje skromnu i malu porodičnu farmu. Do tog zaključka je Lili došla posle teških trenutaka strepnje za svoju porodicu. Čak kada bi se dogodilo drugačije, za Lili više nije bilo odstupanja. Nije mogla nazad. Mora da dejstvuje. Ukratko, morala je da pobegne i nađe negde mogućnost da prijavi Poudera i njegove zločinačke pomagače.

Sve je Lili bezbroj puta pretresala u mislima i sada nije više bilo mogućnosti za oklevanje. Ponovo je izašla u vidno polje špijunke i tajnog posmatrača. Odavno joj nije značilo ništa strašno da je neki muškarac vidi голу. Naivna farmerska kćerka se sasvim lepo razvila u slobodnu ženu.

Kada bi je samo videli otac i braća!

Prišla je postelji noseći spavaćicu u ruci i spustila je na pokrivač. Zatim je sela za toaletni sto sa velikim ogledalom i počela brižljivo da četka kosu. Najzad se dogodilo ono što je očekivala sve vreme. Vrata se otvoriše naglo i u sobu stupi Čas Fogarti. Iz očiju mu je izbijala pohlepa. Usta su mu bila razvučena u širok ali podmukao osmeh.

– Dakle, lutko?

Pogledala ga je bez imalo straha.

– Šta ti pada na pamet Fogarti? – kazala je odsečno. – Ako to sazna Homer buđi spreman na sve.

Fogarti zatvori vrata za sobom i okrete ključ.

– Njemu je to lutko, svedjedno! – promrsio je. – Razmislio sam dobro o svemu. Najbolje je da ne praviš sada veliku predstavu nego da legneš odmah na postelju.

– Šta ako ne budem htela?

– Onda ću uzeti na silu ono što hoću!

– Homer će te ubiti!

– Otkud ti takva pomisao?

– On me voli. Hoće da se oženi sa mnom.

Časov osmeh je sada postao još podmukliji.

– Da, on će se doista oženiti tobom. Zar još uvek veruješ u takve besmislice? No, bez obzira će se oženiti. Naravno! No nećeš dugo biti njegova žena. U stvari, dogodiće ti se neka nesreća. Tada će on konačno ostvariti svoj cilj.

Pretvarala se da je strašno uplašena i pokrila je lice rukama da bi delovala ubedljivo.

– O bože, to uopšte ne mogu da verujem! – jecala je veoma vešto. – Reci, Fogarti, da to nije istina, molim te!

– Ja znam sve Homerove planove. Ja sam jedan od njegovih najpoverljivijih ljudi.

– Zbog čega mi to sve pričaš tako otvoreno?

Izraz lica ovog surovog čoveka postao je prepreden.

– Pa mogao bih ti pomoći. Naravno pod pretpostavkom da budeš malo ljubazna i dobra prema meni. Ja te mogu poštediti ako on bude naložio da te sunovratim u neku provaliju.

Posmatrala ga je kroz neprimetno razmaknute prste. Ništa joj na tom omraženom licu nije promaklo.

– Možeš mi verovati! – tvrdio je nametljivo dok ona nije još nijednu reč progovorila o tome. – Tvoja smrt je odlučena stvar!

Fogarti je mislio da ga ona ne gleda. No i da ga nije gledala ne bi joj mogla promaći ni jedna njegova misao. Lukava Lili je bila veoma oštroumni posmatrač. Bilo joj je jasno da je on neće ostaviti u životu, niti bi to smeo kada bude dobio nalog da je likvidira. Ona bi u tom slučaju odala sve.

Za Lili je to bio neodložan, očajnički čin da sprovede u delo ono što je u mislima pretresla do najsitnije pojedinosti.

Bio je to poslednji, jedini izlaz.

– I ti bi mi doista pomogao, Čas? – pitala je plačnim glasom.

– Naravno! – promrsio je spremno. – A sada se ne prenemaži toliko. Već si me dovoljno izazivala!

Skinuo je jaknu i zakačio je preko otvora na vratima.

– Niko naravno neće dolaziti ovamo, a ako bi i došao ne mora da vidi odmah šta se ovde u sobi zbiva. Inače bi i drugi mogli doći na pomisao da hoću da te spasem. Hajde počni već jednom! Nemoj da te moram silom naterati jer će to biti veoma neprijatno za tebe. Idi u postelju.

Ustala je sa niske stoličice i ispravila se u svoj svojoj nagosti i veličini. Spustila je ruke niz telo.

– Učiniću sve što budeš tražio od mene, Čas!

Nije joj baš padalo lako da ga oslovljava imenom. Uostalom u ovim odlučujućim trenucima ništa joj nije padalo lako, ali što je predviđeni odlučujući čin bio bliži u njoj je hladnoća bivala sve veća. Sela je na postelju i lagano klonula na nju.

Plaćeni Homerov ubica se žurno svlačio. Imao je izuzetno maljavu telo i širio krajnje neprijatan miris. Neku mešavinu znoja, duvana i viskija. Sigurno se više od jedne sedmice nije temeljno oprao.

Videla je da se nalazi u stanju krajnjeg uzbuđenja. Iz priča koje je čula od devojaka znala je da je prvi put prilično obziran i da sve obavi relativno brzo. Tek posle toga postajao bi podmukao sadista jer se nervirao što mu baš ne uspeva najbolje.

Lili Lombardo je ležala tobož ponizna i puna očekivanja kada je on prilazio postelji.

Bacio se divlje na nju. Osetila je kako se opušta odjednom i postaje kao krpa. Na licu mu se širio izraz krajnjeg užasavanja i neverice. Osećao je da se dogodilo nešto loše ali izgleda da nije

najbolje mogao shvatiti da je to nešto i neopozivo. Otvorio je usta ali iz njih nije izlazio glas. Krik koji je hteo da pusti u smrtnom trenutku ostao je zakovan u njegovim grudima.

Zgrožena izvukla se ispod njega i otkotrljala na pod. Pogledala ga je bez trunke sažaljenja. Između njegovih lopatica virila je drška bodeža koji je ona zarila svom žestinom na pravo mesto. Najviše je strahovala da li će joj uspeti da ga pogodi u srce, da oštro sečivo ne udari u kost. U tom slučaju sigurno ne bi preživela ovu noć.

U grozničavoj žurbi navukla je muško odelo koje je već pre nekoliko dana pripremila ako zapadne u krajnju nevolju. Ranije nikada nije ni pomišljala da se tako nešto može dogoditi, ali drugog izlaza nije bilo. Ostavila je bodež u njegovim grudima. Užasavala je i sama pomisao da to ubilačko oružje još jednom uzme u ruke. Osim toga, ostavila je i njegovu jaknu da visi na vratima i pokriva otvor. Ako neko od njegovih prijatelja dođe povući će se nečujno. Ko zna kakve bi posledice imalo to da uznemirava gazdu u takvim stvarima.

Naravno, to je za Lili predstavljalo veliku prednost. Bešumno se kretala hodnicima i stepenicama velike kamene kuće koja je iznutra podsećala na lavirint. Međutim, Lili je u njoj poznavala svaki, najzabačeniji kutak. Snalazila se bez muke.

Neprimećena napustila je veliku kuću kroz prozor na zadnjoj strani. Iz kuće je dopirala buka, zveckanje kase i glasna muzika. U celom gradu je vladalo izuzetno raspoloženje kao uostalom svake noći. Niko ko nije bio upletan u ovu surovu igru nije ni slutio šta se zbiva iza lepih kulisa.

Lili Lombardo nije nedostajala nikome. Već nedeljama su ljudi navikli da se pojavljuje veoma retko među gostima, a kada bi i naišla delovala je bledo i iznureno.

Homer Poudier je već odavno počeo da širi glasine da se njegova verenica ne oseća dobro i da će uskoro otputovati u Kaliforniju i tamo se lečiti pod nadzorom najuglednijih lekara.

Život je, dakle, tekao dalje bez obzira na Lili i na ubistvo maršala USA.

Homer Poudier je bio čovek koji sve planira unapred i na dugi rok. Nije mu se dešavalo da predvidi ma i najmanju pojedinost u svojim planovima.

Lili Lombardo će uskoro biti zaboravljena i sve će teći onako kako je on zamislio. Svakako ne kao što je tekao do sada. Samo to niko nije ni slutio.

Lili se ušunjala u svoju privatnu štalu i osedlala jednu crnu kobilu koja je bila naročito izdržljiva u brdovitim predelima. Mlada žena je znala da pred sobom ima težak put, bolje rečeno bekstvo. Uskoro će za njom krenuti gonjoci. Ipak u dubini duše se nadala da Homer Poudier neće baš tako brzo otkriti šta se dogodilo.

Oprezno je povelu kolibu držeći se nešto dalje od kuća i tek pošto je malo izmakla vinula se u sedlo. Nije htela da potera konja odmah u galop nego je sačuvala mir znajući da se ne sme prepustiti panici jer je to od životnog značaja.

Tek sada kada je svež noćni vetar hladio njeno oznojeno lice sve joj se vratilo u svest. Nesvesno se naježila i stresla.

– Prokletstvo!

Samoj sebi je delovala nekako prljavo i jadno. Onda je opet uveravala sebe da se takvim stvarima ne sme dalje opterećivati. Nagli trzaj protresao joj je telo i ona se odlučno uspravila u sedlu.

Nije imala drugog izbora! Stalno je to ponavljala sebi. Bila je to nužna odbrana. Zarekla se samoj sebi da će od ovog trenutka uložiti sve svoje snage, učiniti sve da tog đavola u ljudskom obličju uništi.

Naravno, đavo je bio Homer Poudier.

Kako li je samo uspeo da otkrije da se ona poverila maršalu Vincentu Modiki i da ga je molila za pomoć? Osim toga, pitala se još hoće li joj uopšte uspeti da umakne tom sotonu Homeru Pouderu? Domet njegove moći protezao se mnogo dalje nego što se to moglo i naslutiti.

Moglo bi se čak dogoditi da prijavi Lili kao bednu lažljivicu i izvede je pred sud kao pravog i jedinog krivca za neka nedela koje je on počinio.

To satani u ljudskom obliku nije moglo da se porekne – bio je veoma inteligentan, pa se sve moglo i očekivati.

Razmišljajući tako Lili potera brže svog konja. Osećala se kao da su joj gonjoci već za vratom.

IV

Našli su mrtvog Fogartija ubrzo posle svanuća. Svi su očekivali da će Homer Poudier dobiti napad besa, da će divljati. On je, međutim, zadržao ledeni mir. Čak se i nasmejao, mada usiljeno.

– Ona nam ne može umaći! – kazao je. – Jones, evo opet pravog posla za tebe. Ja se svakako oslanjam na tvoje sposobnosti.

Jonas je bio Navaho Indijanac s juga. Ranije je radio kao izviđač kod vojske sve dok jednog dana njegove usluge nisu više bile potrebne. Bio je ozloglašen zbog svoje surovosti i zbog toga njegove izviđačke sposobnosti, iako izuzetne, nisu mogle da prevagnu.

Za Homera Poudera je Jonas bio jedan od najdragocenijih i najvrednijih ljudi, naravno među onima koji su radili za njega. Za njega je važno da ne može izgubiti ničiji trag, čak ne ni miša koji beži preko stena.

– Nema problema, ser – kazao je Navaho. Znao je da ga Poudier smatra bićem niže vrednosti jer je crvenokožac. Upravo zbog toga se Jonas uvek trudio da se odnosi sa dužnim poštovanjem i da tačno i sa uvažavanjem oslovljava svog gazdu.

– Koliko ti je ljudi potrebno, Jonas?

Navaho se osmehnuo iako ne baš uverljivo. Sada je izgledalo da je pomalo uvređen.

– Mislim da ću uspeti da to obavim sam, ser, – kazao je.

– Jesi li siguran?

– Pa to je samo jedna žena, ser!

– Ti je međutim ne možeš vući sobom kroz ovaj kraj. Kada je

budeš uhvatio jer si Indijanac i možeš izazvati neprilike. Mislim podozrenje, ukoliko neko to bude video. Siguran sam da ćeš je ti uhvatiti Jones, ali mi moramo biti krajnje oprezni. Ti to uviđaš, zar ne?

– Naravno, ser!

Pouder pogleda u krug procenjujući svoje ljude. Konačno je klimnuo glavom u određenom pravcu i kazao:

– Rej i Teks! Vi ćete pratiti Jonasa. To znači da ćete ga pustiti da izjaše napred i držaćete odgovarajuće rastojanje. Jeste li shvatili? Ako je Jonas bude uhvatio i kada to učini daće vam to do znanja dimnim signalom. Vi se tada pobrinite da nabavite zatvorenu kočiju kojom ćete prevoziti Lili. Želim da ničim ne skrenete pažnju na sebe. I za sve ovde u ovoj prostoriji važi stoga obaveza ćutanja.

Pouderov pogled je klizio u krug preko ozbiljnih, mračnih lica. Svi su klimnuli glavom u znak odobravanja i naravno – poslušnosti. Ubrzo su otišla sva trojica, Navaho, Rej Kin i Teks Arkaj.

– To ti je bila veoma dobra zamisao Homer! – kazao je Nikolas Ingram Pouderu kada su nešto kasnije ostali sami.

Pouder ga ljutito preseče pogledom.

– Zar si mislio da ću poslati Navahu da uhvati Lili sasvim samog? Ko zna šta bi on učinio s njom u divljini kada mu bude bila izložena na milost i nemilost. – Homer se pri tome iscerio podrugljivo. – Ja hoću da, u svakom slučaju, svoju verenicu odvedem pred mirovnog sudiju potpuno zdravu i neoštećenu. Ne verenicu koju je polumahniti Indijanac vukao i zlostavljao.

Ingram se smešio zaverenički.

– Ona je to baš i zaslužila – kazao je. – Mislim za ono što je učinila Času.

– Za to će platiti! – uzvratilo je Pouder. – Ali prvo i pre svega mora da postane moja žena. To je najvažnije!

– Lukava Lili – mrmljao je Ingram pomirljivo. – Već sam pomišljao na to da se ona neće predati tako lako. Međutim, nije mi padalo na pamet da će „ohladiti“ Časa Fogartija. Čas je bio iskusni vuk!

– Njegova pohotljivost ga je zaslepila, došla mu je glave – procedi Pouder kroz zube.

– To bi se moglo dogoditi i drugima. Sada znamo da je Lili sposobna da sredi zauvek momka koji leži na njoj.

– To se Navahu ne može uopšte dogoditi. Osim toga, tu su Teks i Rej. Oni su potpuno pouzdani. Poznajem ih već šest dugih godina. Sada je ta tema Nikolas za mene okončana. Nego, gledaj da Fogartijev leš neprimetno iščezne. Po uobičajenom sistemu. – Pri tom je mahnuo rukom kroz vazduh. – Eto time smo pored ostalog uštedeli i na pogrebnim troškovima. Konačno, sasvim je svejedno da li mrtav čovek leži ispod kamenih gromada ili ispod zemlje u drvenom sanduku. On je mrtav!

Ingram je likovao. Učinio je nešto što mu je već obezbedilo poene kod Poudera.

– Ja sam to već naložio, – kazao je s neskrivenim zadovolj-

stvom. – Već su ga odneli. To uopšte nije bio problem. U međuvremenu smo stekli neka iskustva Homere, uvežbani smo!

– Gde ih zapravo, mislim te leševe, smeštate?

– Postoji jedan izvanredan klanac – objašnjavao je Ingram. – Nazvali smo ga pukotina nadgrobnog spomenika. Nije širi od bunara a što je najvažnije apsolutno ne postoji nikakav pristup do dole. To je sve sredio taj spretni Navaho.

Veliki gazda se nasmeja zadovoljno.

– Kažeš pukotina nadgrobnog spomenika. Pa to uopšte ne zvuči loše.

– Kada ćemo se pobrinuti o Longovoj udovici, gazda? – raspitivao se Ingram. – Izgleda je postala veoma uporna i tvrdoglava. Valjda ne namerava da Malmeto rudnik ustupi nekom drugom?

– Ne verujem da je to moguće, – kazao je Pouder. – Pustimo tu hladnu plavušu još malo. Hteo bih prvo da tu stvar sa Lili neopozivo privedem kraju. Posle toga ću opet krenuti u galantnu i ljubaznu posetu kod Longove udovice. Opet po nalogu Lili ako si me shvatio. I Longova, uprkos svoj svojoj inteligenciji nema blagog pojma šta se odigrava ovde.

– Ja to smatram našom velikom prednosti, – isceri se Ingram. Dva zločinca su podigla čaše da bi nazdravili...

*

Lili je tokom tog celog dana jahala neumorno. Odrasla je u ovoj zemlji i u ovom kraju, pa je zahvaljujući tome znala kako se treba ponašati u ovoj divljini i kako se snaći. Znala je, pored toga, čega se valja čuvati. To je, uostalom, bio jedini način da se opasnost otkrije na vreme. Istina, kada je prolazila ovim krajevima nije bila ugrožena niti gonjena. Sada je situacija unekoliko izmenjena ali je svako iskustvo dobrodošlo i korisno. Jašući neumorno stalno se obazirala da bi otkrila gonioce.

Uznemiravalo je to što još uvek nije mogla da otkrije na horizontu ni trag od gonilaca. Zar joj je doista uspeo da tako uspešno ukloni tragove? Ili je pak imala tako značajnu prednost?

Približavalo se veče. Crna kobila sigurno neće izdržati još dugo. Životinji je bilo hitno potrebno nekoliko sati odmora kao, uostalom, i samoj Lili.

– Samo još malo – mrmljala je. – Tamo preko onaj uzani kanjon sasvim liči na pogodno skrovište.

Usmerila je iscrpljenu životinju prema glatkom kamenju preko stena do ulaza u jednu bočnu špilju. U jednoj udoljici koja je imala oblik krsta sjahala je s konja i prešla ceo put povlačeći preko onoga kojim je prošla rukohvat grana otkinutih sa jednog žbuna da bi obrisala tragove. Odahnula je s olakšanjem kada je ustanovila da je na kamenju ostalo samo nekoliko ogrebotina koje su načinile konjske potkovice.

Te ogrebotine, smatrala je, neće uspeti da otkrije ni iskusni poznavalac tragova, naročito ne u mraku koji se već bio spustio.

Lili je bila ubeđena to ne bi uspeo čak ni Navaho. Ostaće ovde

da se odmara do ponoći a onda nastaviti dalje. Ne u Karson gde su upućivali njeni tragovi. Ne, taj rudarski grad je nameravala da obiđe u širokom luku.

Njen cilj je bio Reno. Ako bude imala sreće stići će u glavni grad sledeće noći.

Onda konačno sve treba da se raščisti. Čak pod uslovom da se treba probiti i do guvernera!

Da ona to možda ne zamišlja suviše jednostavnim? Osećanje teskobe je počelo da je obuzima kada je pomislila na moguće posledice njene sulude avanture.

Homer Poudier je bio izuzetno inteligentan. To je, uostalom, uspeo u međuvremenu da dokaže nekoliko puta. Pomerao je svoje figure na šahovskoj ploči tamo-amo i unapred smislio pozicije koje su morale biti najpovoljnije za njega.

Moglo bi se dogoditi Lili da se sve okrene protiv nje. U tom slučaju ne bi trebalo da se čudi ako bude izvedena pred sud kao optužena. Pored ostalog i zbog ubistva Časa Fogartija. To bi bio težak dokaz koji bi joj svalili na pleća i osudili na vešanje! Čak bio dovoljan dokaz da je ona organizator i vođa u svim nedelima koja su poslednjih meseci počinjeni u tom kraju. Bilo je u poslednje vreme nekoliko ubistava, terorističkih napada i prebijanja u rudnicima kao i surovih ucenjivanja. Pogođeni, uglavnom vlasnici manjih rudnika odustali su od svega i prodali svoja nalazišta.

Kome su ih prodali? Naravno Lili Lombardo! Zar to nije bio dokaz sam po sebi?

Uzdahnula je zagledana u malu vatru na kojoj je pripremila kafu. Ponela je zalihe namirnica i pribor za kampovanje. Sve je to odavno brižljivo pripremala. Jedino nije znala da će biti prinuđena na bekstvo još prošle noći i to pod najgorim okolnostima.

Kobila se spustila na počinak. Lili je raširila svoj pokrivač ali je ostala da sedi zgrčena. Bilo je strah da se prepusti čvrstom i dubokom snu. Opasnost da bi mogla biti iznenađena na spavanju bila je ogromna. Međutim, umor je ipak savladao. Nije ni osetila kada je klonula na pokrivač. Kada joj je u snu postalo hladno nesvesno se umotala u njega.

Buđenje je za nju predstavljalo nešto gore od noćnih mora. Ugledala je iznad sebe džinovsku priliku, preteći uspravljenu. Zaklanjala je nebo koje je poprimilo olovnosivu boju, jer se svanuće bližilo.

Lili poskoči i htela da se maši revolvera koji je nosila u futrolji na bedru. Čovek iznad nje se munjevito baci napred i odgurnu je nazad na prostirku.

Ona je bila snažna, gipka žena. Ne samo lukava nego je umela kad zatreba i da se bori. Međutim još veći užas je spopao kada je spoznala ko je čovek nad njom, ko je uspeo da je otkrije, iznenadi i savlada.

On je sada klečao nad njom i pritiskivao joj mišice uz tvrdo tle. Lice mu je bivalo sve bliže i bliže. Pohotan osmeh ga je izobličio.

Lili je znala mu se ne može suprotstaviti snagom, da je ona ograničena. Silom se, dakle, nije moglo postići ništa.

Možda ipak lukavošću?

– Jonas, saslušaj me. Molim te!

Opustila se i ležala sasvim mirno. Smešila mu se prijatno. Pristisak njegovih snažnih šaka je popustio odmah. Reakcija ove lepe plavokose žene izuzetno ga je iznenadila i gotovo zbunila. Računao je, naime, s tim da će se braniti i opirati kao divlja. Zar je htela da mu se poda dobrovoljno?!

– Slušam te, – kazao je svojim grlenim glasom. – Šta mi ti nu-diš?

– Prvo mi moraš obećati da ćeš mi pomoći.

– Moj gazda je Homer Poudier! – odgovorio je mračno! – Hoćeš li da ga izdam?

– Da, baš to hoću! – kazala je Lili energično. – Za to me možeš imati, Jonas. I to zauvek. Postala bih tvoja žena. Gospodario bi zajedno sa mnom mojim gradom. Postao bi ugledan čovek i niko te ne bi prezirao kao crvenokošca.

Jonas je bio visok, naočit čovek, veoma temeljan. Držao je do ugleda i poštovanja. I Lili je bila svesna toga. Imati takvog muža bilo bi nešto izuzetno i neuobičajeno.

Saterana u tesnac, u svojoj nevolji, Lili je to mislila ozbiljno. Čak je zamerala sebi što se toga nije setila ranije.

Indijanac je počeo da razmišlja o svemu, a mlada žena počela je da se nada.

– Dokaži mi to! – kazao je. – Odmah!

– Ne valjda ovde? – upitala je uplašeno. Nije baš tako brzo htela da mu pruži zadovoljstvo.

– Ovde! – tvrdio je. – Odmah!

Njegov izraz lica nije više bio pohotan. Lili je shvatila da joj se zamalo moglo dogoditi nešto mnogo gore. Istina, nije bila sigurna da će Navaha zadobiti i privući na svoju stranu. No, možda se taj ulog mogao isplatiti.

– Onda me pusti! – zahtevala je.

– Da – složio se ali je sklonio samo jednu ruku i njome bacio oduzeti revolver nešto dalje u stranu. Posle je pretražio da bi eventualno otkrio drugo, sakriveno oružje. Našao je još jedan mali revolver „deringer“ i jedan nož. Sve joj je to oduzeo.

– Koliko da ne prođem kao Fogarti, – kazao je uz osmeh.

– Ja hoću da mi postaneš prijatelj, – tvrdila je Lili skidajući bluzu preko glave.

– Jesi li sam Jonas?

– Kin i Arkaj nalaze se iza mene, – odgovorio je Indijanac. – Ali, treba im najmanje jedan sat dok stignu ovamo. Govoreći joj sve vreme je držao na oku. Skidao je odeću sa sebe. Prvi zraci sunca obasjali su stenoviti predeo. Lili je zadivljeno posmatrala Jonasovo smeđe atletsko telo. Otkrila je još da polaže mnogo na čistoću, kao i većina Indijanaca. Bile su to samo izmišljene priče da su Indijanci prljavi. Naprotiv, izuzetno su se rado kupali kada bi imali vode i nisu prezali da se kupaju u ledenoj reci usred zime.

Jonas je takoreći izgledao kao paradni Indijanac. Usred ove divljine delovao je kao veličanstvena, raskošna slika.

Nije uopšte bio divlji niti bezobziran. Lili je bila iskreno iznenađena kada je uočila sa koliko osećanja ulazi u ljubavnu igru. Da nije morala stalno da misli na lupeže koji treba da stignu uskoro, još bi sve to za nju predstavljalo izuzetno uživanje. No njene misli su sve vreme bile okupljene drugim stvarima. Kako će se Jonas ponašati kada sve ovo bude prošlo? Muškarci se mahom ponašaju sasvim drugačije kada dođe do smirivanja i otrežnjenja. Tada od ljubavničkog zanosa malo šta ostaje. Lili je takođe mislila i na to kako je bodežom ubila Fogartija. Obuzela je jeza pa je sklopila oči.

– Šta ti je Lili? – pitao je – Još uvek se bojiš? Iz njega je odjednom zračila takva blagost kakvu Lili nije mogla da zamisli, naročito ne kod ovog Indijanca. Pogledala ga je i nasmešila mu se.

– Ne, nije ništa, Jonas.

Indijanac se otkotrljao ustranu.

– Moramo sada da odemo odavde. Ona dvojica će uskoro stići. Mlada žena nije prosto mogla da veruje svojim ušima. Skočila je i zagrlila ga je snažno.

– Ti hoćeš dakle da mi pomogneš?

– Ne zapitkuj, nego se oblači.

– To je pravo čudo Jonas! – govorila je oduševljeno. – Jonas ti si divan! – Ijubila ga je oduševljeno. Volela ga je, bar je u ovom trenutku verovala u to.

– Moramo što pre odavde! – ponovio je. – Ili možda hoćeš da ja ustrelim onu dvojicu?

– Ne, nikako! Već je dosta krvi proliveno!

– Imaš li već neki plan, smeras li nešto određeno?

– Ne, Jonas, ali se nadam da će nam nešto već pasti na pamet. Onda su se odvojili jedno od drugog i Lili je počela da se oblači.

– To je bilo veoma zanimljivo, – čuli su iza sebe nečji grub glas. – Jonas ti prokleta izdajico!

Navaho je hteo da se maši oružja ali više nije imao prilike za to. Dva pucnja su odjeknula i on se skljkao i otkotrljao metar dalje. Ostao je da leži nepomično, između stena.

Rej Kin i Teks Arkoj priskočiše do Lili koja je još uvek bila naga. Nije stigla da se odene. Stajala je ukočena od straha. Kada je htela da pobegne dva lupeža je ščepaše.

Kriknula je užasnuta kada su dva razbojnika pala preko nje povukavši je na zemlju.

V

Šejn je prvo čuo pucnje a onda tek prodoran krik. Od ponoći je bio na putu i dremljiv visio u sedlu. Bio je to njegov uobičajeni način da i tokom puta opusti i sakuplja novu snagu.

Sada se u magnovenju rasio i bio sasvim budan. Povukao je uzde konja kojeg mu je dala Elen Long i napregnuto osluškivao. Ponovo je čuo prodoran krik. Najverovatnije se neka žena nalazila u velikoj nevolji. Mora da se to nalazi na četvrt milja u pravcu juga.

Po njegovoj računici nalazio se jedan dan jahanja od tog ozloglašenog grada Lombarda, grada koji je predstavljao cilj njegovog puta. Nadao se da će stići tamo do večeri ali mu je izgleda sudbina potpuno pomrsila račune.

Kada je nekom bila potrebna pomoć nije mogao a da ne uskoči. To se za njega podrazumevalo samo po sebi. Skrenuo je konjem između dveju stena i obmotao uzde oko jednog obližnjeg panja. Krupnim koracima grabio je dalje. Ponovo je čuo taj prodoran krik očajne žene. Neko je s njom izgleda vraški loše postupao. Možda ih je čak bilo više, nekolicina? Bio je spreman na sve. Izbio je do izlaza iz uskog klanca koji je Lili bila odabrala za logorovanje i počinak.

Krik se više nije čuo. Do Šejnovih ušiju dopirao je samo surovi smeh. Nekoliko minuta kasnije pogled se širio na udoljicu koja se nalazila kao priklještena među stenama. Sunce je u međuvremenu dostiglo višu tačku i obasjavalo punim sjajem užasnu, surovu scenu. Šejnu se brada grčila. Ono što su ta dvojica činila sa ženom bilo je neljudski i surovo da gore ne može biti. Naga i raskrečenih nogu bila je oborena na zemlju. Zglobovi ruku i nogu bili su joj pričvršćeni konopcima za četiri kamena šiljka obližnjih stena. Ispod gole žene ležale su grane pune trnja koje su ovi lupeži odsekli sa obližnjih žbunova.

Obično nasilje i silovanje im očigledno nije bilo dovoljno. Njihova žrtva je još pritom morala da trpi paklene bolove.

Dvojica Pouderovih ljudi nisu, međutim, hitali sa silovanjem. Imali su vremena. Stajali su i cereći pušili cigarilose. Jedan je upravo pružao drugome poluispraznjenu flašu viskija.

Bila su to dva mršava, bradata kurjaka sa po dva nisko obešena „kolta“.

Žena je nezadrživo jecala.

– Da tako je to, Lili! – kazao je jedan od njih. – Tako brzo prolazi slava sveta. Lili Lombardo, lukava Lili! Ono sa Fogartijem si vraški dobro obavila. Čist posao. On sigurno s tim nije računao, da ćeš mu bodež zariti među rebra dok te on bude ljubio.

Lupež se pri tom smejaio meketavo a drugi koji je upravo ispio viski iz flaše pridruži mu se. Kazao je kroz smeh: – Za Fogartija, međutim, uopšte nije šteta. On mi je oduvek bio trn u oku. Uvek se postavljao kao da je najveći, kralj kraljeva! U stvari, mi smo morali biti zahvalni Lili što ga je sredila. No to sebi ne možemo da priuštimo. Nismo mi tako zaneseni kao onaj prokleti Navaho. – Pri tom je bacio pogled na Indijanca koji je nepomično ležao kraj stene i trnovitog žbunja.

– Srećom, stigli smo ranije nego što je on slutio – objašnjavao je lupež očigledno uživajući. – Ti si doista zaslužila to ime lukava Lili. Zar si doista uspela da tog crvenokošca pridobiješ za sebe? I da jesi, to ti vidiš ničemu nije koristilo. Homer Pouder je za tebe suviše moćan, ne možeš mu se odupreti. Zar još uvek nisi to uvide-la, Lili?

Odmahivao je glavom tobož prekorno. – Kako samo možeš biti tako glupa? Bolje bi bilo da si pristala da budeš njegova žena.

– To će ona postati u svakom slučaju, – podseti drugi lupež.

– Znam! – odbrusio je. – Ali samo za nekoliko nedelja. Onda će se on pobrinuti da ona nestane!

– U stvari šteta što će biti kratko – tvrdio je Rej. – Potpuno razumem onog crvenokošca što se opredelio za Lili.

– Bila je to najveća glupost koju je mogao počinuti – tvrdio je Teks Arkaj. – I ja bih je veoma rado hteo za sebe ali je to jednostavno nemoguće. Ne može se sprovesti. Narednih sati se još možemo zabaviti njome, priuštiti sebi zadovoljstvo a onda je gotovo. Raspršiće se slatki snovi. Hoćemo li najzad baciti kocku ko će početi?

– Kako ćemo to učiniti?

– Veoma jednostavno. Bacićemo novčić uvis. Ja biram broj. Slažeš li se?

– Slažem se!

Rej Kin izvadi iz džepa pantalona novčić i baci ga visoko. Obojica su napregnuto piljila na koju će stranu pasti.

Bio je to pravi trenutak za Šejna. Držeći „vinčesterku“ uz bedro izašao je iza stenovitog zaklona.

– Ruke u vis! – Naredio je odlučnim glasom.

Oba lupeža se munjevito okrenuše i izvukoše revolvere iz futrole. Istovremeno su se bacili levo i desno da bi nestali sa Šejnove linije nišana. Čovek iz Sedme brigade se pogrbi i počeo da puca.

Iz revolvera dvojice bandita sevala je vatra. Usijano olovo je nepogrešivo letelo uz samog Šejna. Bilo je pravo čudo što ga meci nisu već pogodili.

Rej i Teks su dobili pun pogodak. Teturali su se pogođeni pušćanim mecima i povlačili se vičući ali oružje nisu puštali iz ruku. Polusvesno su još povlačili obarač. Pucnji su prolamali vazduh i odbijali se o stene, ali nikom više nisu mogli da naude. Najzad su se skljkali kao krpene lutke. Šejn im priđe trčeći. Držao je još uvek „vinčesterku“ na gotovs.

Ni jednom od lupeža nije više bio potreban lekar. Obojicu su pogodila po dva metka iz Šejnove puške.

Visoki čovek se uputi prema Lili. Ona ga je gledala razrogačenih očiju u kojima je bleštalo nešto nalik na ludački sjaj. Bolovi mora da su joj pomutili razum. Sada gotovo nije bila u stanju shvatiti da je najednom, ni iz čega, izronio ovaj visoki stranac.

– Ne treba više da se bojiš, Lili, – zenemarujući bilo kakvu učtivost koja bi u ovim okolnostima bila krajnje neprikladna. Izvukao je iz sare čizme svoj nož i presekao konopce oko njenih zglobova. Ječeći htela je da se uspravi ali je bila suviše slaba. Uz krik bola sručila se nazad na trnje.

Šejn brzo podvuče ruke ispod njenog nagog tela i brižljivo je izdiže. Posle toga je odneo nekoliko koraka dalje gde su još uvek ležali njeni pokrivači na kojima se nešto ranije volela sa Indijancem.

– Samo mirno, – promrmljao je. – Lezi potrbuške. Pogledaću malo tvoja leđa. No prvo moram da odem po svog konja. Imam u

bisagama veoma dobar melem za rane. Ostani da ležiš sasvim mirno dok se ja ne vratim.

Poslušno se okrenula i ostala da leži potrbuške. Sada je tek Šejn video kako su joj leđa izgrebana i krvava. Ječala je istina, uzdržano pri svakom, najmanjem pokretu, najbolji znak da je imala jake bolove.

– Neće trajati dugo – tešio je čovek iz Sedme brigade i krupnim koracima otrčao putem kojim je bio došao ovamo.

Deset minuta kasnije bio je ponovo tu. Video je nešto što ga je veoma iznenadilo. Lili više nije ležala na mestu na kojem je Šejn ostavio nego je klečala uz Indijanca kojeg je smatrao mrtvim.

– Dođi brzo! – vikala je Lili uzbuđeno. – On je još živ. Možda ga još možemo spasiti...

Šejn skoči iz sedla i uze paket s lekarijama i zavojem. Trenutak kasnije klečao je zajedno sa golom Lili uz Navaha.

Jonas je ležao go do pojasa. Pantalone je već bio obukao kada su se pojavila dvojica Pouderovih revolveraša. Ležao je sklopljenih očiju i krvario. Imao je pet rana. Lupeži su ga pet puta pogodili. Nije bio u dobrom stanju, jer je izgubio mnogo krvi. – Možda je ipak imao sreće da mu vitalni organi nisu bili pogođeni.

No i takve rane od metaka su neki momci preživeli. Šejn se dao na posao. Tri pogotka su bila samo krvavi put kroz telo, meci se nisu zadržali. Međutim dva zrna su ostala u indijančevom telu. Jedan u ramenu a drugi u bedru.

– Ove moramo izvaditi, Lili – kazao je Šejn. – Imaš li brendija?

– Imam sve što nam je potrebno. Doista bila je dobro snabdevena, jer je brižljivo planirala i pripremila bekstvo. Lili je, osim toga, bila veoma vešta pomoćnica. Grozničavo je radila i brinula o ranjeniku. Bio im je potreban pun sat da obave sve. Posle toga je Jonas ležao sa debelim zavojima na ramenu, bedrima i grudima.

Dva puta se budio i gledao ukočeno oko sebe ne shvatajući šta se zbiva. Sada je ležao ponovo u dubokom snu.

– Pusti ga da spava – kazao je Šejn. – Dođi, krajnje je vreme da obradimo i tvoja leđa.

Lili je ustala pa je čovek iz Sedme brigade imao priliku da je osmotri u punom sjaju i divi se njenoj lepoti. Imala je zaista božanstveno telo. Uprkos situaciji, Šejn oseti kako ga uzbuđenje osvaja. Nije mogao ništa protiv toga što je baš u ovoj, krajnje neprikladnoj situaciji, mislio na takve stvari. Najradije bi je sada na licu mesta uzeo u naručje i ljubio.

Lepa Lili kao da je osetila šta se u njemu zbiva i rekla pomalo zbunjeno:

– Evo ja sam spremna.

Uputila se prema pokrivačima i legla potrbuške.

Kakav očaravajući prizor!

Šejna je Elen Long nagnala na krajnje iscrpljivanje jer je bila nezasita. Još pre nekoliko sati osećao se tako da u narednih pola godine neće moći ni da pomisli na žene.

Sada mu se, međutim, svet činio sasvim drugačijim. Potisnuo je bludne misli, okrenuo se i iz torbice izvadio posudu sa melemom

u kojoj se nalazio i pribor za previjanje. Brižljivo i nežno koliko je to bilo moguće rastrljao je melem po leđima nesrećne Lili. S vremena na vreme bi ona uzdržano zaječala ili zastenjala, a u nekim trenucima je kriknula glasno.

– Ti dakle znaš ko sam ja – kazala je pošto je sve bilo gotovo i ona mogla da se uspravi u sedeći položaj. Sedela je ispred njega gola s kolenima privučenim uz telo. Izraz njenog lica pokazivao je nedvosmisleno da zna kako deluje na njega.

– Čuo sam ono što su dvojica tvojih mučitelja govorili, – odgovorio je. – Nije mi bilo teško da ostalo povežem u celinu. Čuo sam o tebi u Karsonu. Neko mi je predložio da odjašim u Lombardo. To je bio tvoj grad. Grad u kojem vlada bezakonje. Čuo sam još da si ti gospodarica u Lombardu. Grad navodno pripada tebi. U međuvremenu sam, međutim, stekao drugačiji utisak.

Posmatrala ga je zamišljeno. Njeno ćutanje je trajalo prilično dugo. Konačno je upitala:

– Ko si ti?

– Zovem se Šejn.

– Jesi li zapao u nevolje? Tako izgleda.

– Ustrelio sam maršala u Karsonu. Tamo ga zovu Donald Gorman. U stvari se zove Džoe Arnold. Za njim ovom zemljom već odavno kruži poternica.

– U tom slučaju si zaslužio novčanu nagradu.

Odmahnuo je glavom.

– Ja nisam lovac na nagrade.

– Jedan od ljudi koji rade za zakon, možda?

– Nisam ni to.

– Šteta.

– Zar bi ti to bilo draže, Lili?

– Još kako – uzdahnula je duboko i dodala. – Nalazila sam se na putu za Reno. Htela sam da zamolim guvernera za pomoć.

Čovek iz Sedme brigade usredsredi svu pažnju na Lilinu priču. Polako je sve počeo da posmatra u drugačijem svetlu. Ovde, po svemu sudeći, vladaju sasvim drugačiji odnosi, nego što mu je to predstavila Elen Long.

– I ti si u bekstvu, – kazala je. – Kao i ja uostalom. Znači da si se nadao da se negde u Lombardu pritajiš i sakriješ. Ko ti je ispričao takve besmislice?

– Tamo neki Džim – odgovorio je Šejn. – Izgledao je kao kauboj. Stupio sam s njim u razgovor za šankom. Tvrdio je da se kod Lili Lombardo uvek može naći sklonište. Bacila si oko na jahače sposobne za velike poduhvate, kako mi je kazao. Htela si da sastaviš veliku bandu da bi celo ovo rudarsko područje došlo pod tvoju vlast i upravu...

Tužno je klimnula glavom. – Da tako to doista izgleda. Međutim istina ima sasvim drugačije, tužno lice. – Slušaj me, ispričaću ti ukratko...

Potom je ispričala Šejnu celu istinu. Obavestila ga je i o ubistvu maršala Vincenta Modike i maršala Davida Parkera koji je pogubljen samo nekoliko nedelja ranije. Ispričala je i to kako je

ubila bodežom Časa Fogartija u postelji. Kao da je bila srećna što je konačno našla čoveka kojem može da ispriča sve što joj leži na duši. Sav bol i patnju!

– Spremna sam da podnesem svaku žrtvu – jeknula je ogorčeno. – Ako bih mogla da uništim Homera Poudera uložila bih sve. Čak i sopstveni život.

To je zvučalo vraški odlučno! Šejn nije ni trenutak sumnjao da ona to misli ozbiljno. Pogledali su se u oči.

– Hoćeš li mi pomoći? – upitala je uz zavodljiv osmeh.

– Moram da razmislim o svemu – uzvratio je čovek iz Sedme brigade.

– Isplatilo bi ti se – tvrdila je lepotica. – U svakom pogledu, ja verujem u to potpuno.

– Dopadam li ti se?

– Suvišno pitanje. Šejn se smejao uspravljajući se iz svog neudobnog čučeca položaja.

– Prvo ću ukloniti ovu dvojicu odavde. Ti se u međuvremenu odmori. I obuci se konačno.

– Želiš li to?

– Misli na svoja leđa! – primetio je dvosmisleno.

– Pa ne mora sve uvek biti u misionarskom položaju! – podsetila ga je koketirajući. – Mogla bih ti pokazati mnoge stvari, Šejn.

– Uveren sam da je tako. No, prvo moramo videti kako da što pre odmaglimo odavde. Kasnije ću te sasvim sigurno podsetiti na primamljivu ponudu. Šejn nije zaboravio Indijanca. Pokazao je rukom na njega i podsetio Lili:

– Nemoj zaboraviti da si mu nešto obećala. Ova deca prirode smatraju ozbiljnim ono što im se obeća ili što oni obećaju drugima. To ti ne bi smela nipošto da uzimaš olako. On i dalje gleda ozbiljno na svoju ljubav za tebe. Za to očekuje da mu je uzvратиш na isti način. Reč koju si mu ti dala sigurno smatra zakletvom.

– O bože! – promrmljala je Lili zbunjena. – O tome uopšte nisam razmišljala.

– Ne smeš ga razočarati, – upozorio je Šejn. – Ukoliko uspe da preživi, moraš održati datu reč. U protivnom ti život ne bi više bio drag. Ako bi ga sada odbacila, bilo bi to poniženje i uvreda za njega koju bi samo krvlju mogao da opere. U tom pogledu Indijanci imaju jedan sasvim osoben moralni kodeks.

– A ako bih spavala sa tobom, Šejn, šta onda?

– Protiv toga on ne bi imao ništa. On mi, u svakom slučaju, duuguje nešto jer sam vas oboje spasao. Osim toga, većina indijanskih plemena misle drugačije o tome nego što to čine belci. Ja sam do sada često spavao sa ženama i kćerkama nekog poglavice. To mi je bilo ponuđeno kao znak gostoljublja. Bila bi užasna uvreda da sam tako nešto odbio.

– A da je skvo bila ružna?

– Srećom to do sada nije bio slučaj, – uzvрати Šejn. – Ali bih ja to učinio u svakom slučaju. No, sada moram da idem...

Odvukao je leševe dvojice razbojnika između stene, izvadio im lične stvari iz džepova da bi ih kasnije predao šerifu. Sada je znao

ko su bila ta dvojica. Našao je poternice u džepovima. Obojica su tražena zbog pljačke i ubistva. Kao i mnogi drugi gonjeni razbojnici, nosili su sobom svoje poternice iz čiste sujete. Čovek iz Sedme brigade je pokrio leševe gromadama kamena. Kada se vratio Lili se već bila obukla. Delovala je stabilno i smireno.

– Razmislila sam o svemu, Šejne – kazala je. – Osim toga gajim neka osećanja prema Jonasu. Stalo mi je do njega. Da li ga volim, u pravom smislu te reči to još ne znam. No to će se vremenom pokazati. U svakom slučaju on nije za mene loša partija. Nikako! Šta ti misliš o tome?

– To bi morala da znaš sama.

Pogledala ga je puna nade.

– Ja te sada ne mogu ostaviti samu, – kazao je Šejn. Još uvek je bio u sedlu. Okrenuo je konja. – Pogledaću gde su vaši konji.

Rekavši to odjahao je. Našao je oba konja pola milje dalje. Izdvojeno, na manjoj udaljenosti pasao je konj Navaho Indijanca. Bio je zauzdan na indijanski način pa nije bilo sumnje da je pripadao Jonasu. Kada se vratio u bočni kameni prolaz Indijanac se upravo bio probudio. Lili je čučala kraj njega i nežno mu brisala oznojeno čelo.

Jonas je pogledao mimo nje u pravcu čoveka iz Sedme brigade.

– Hvala, Šejn!

Šejn mu klimnu glavom: – Imao sam sreće, Jonas!

– Ti si veliki ratnik, Šejn!

Na tu pohvalu samo je slegnuo ramenima.

– Šta misliš Jonas, da li se možeš držati na sedlu?

– Ići će nekako – odgovorio je Navaho.

– Ali to će biti prilično dug put – podsetila je Lili. – To nećeš moći da izdržiš.

– Videćemo – zaključio je Indijanac ravnodušno.

– Kuda nas to vodi put? – raspitao se Šejn.

– Do farme moga oca – objasnila je lepotica. – Malo pre sam ti ispričala odakle potičem.

– Tamo će te prvo Pouder tražiti! – upozorio je Šejn.

– Potrajaće neko vreme dok taj gad bude saznao šta se ovde zbilo. Cenim da će čekati bar dva dana. Ako do tada ne čuje ništa o svojim ljudima poslaće glasnike. Njima će opet biti potreban bar jedan ceo dan dok stignu ovamo. Do tada će vetar razvejati tragove. Najverovatnije će se tada naći pred zagonetkom šta se zbilo ukoliko ne budu našli mrtve. To me doista ne brine, jer imamo prednost od najmanje tri dana, a možda i dužu.

Do tada se Jonas može oporaviti, ozdraviti. A onda ćemo udruženim snagama tom kopilanu odrati kožu.

– Ko kaže da ću se ja uključiti u to?

– Ne možeš više da iskočiš, Šejn. Suviše si se duboko uvalio u sve. Ako ništa drugo, ustrelio si dva njegova najbolja revolveraša.

– Koješta, pa to Pouder ne zna.

Gledala ga je netremice. – Do đavola, Šejn! – negodovala je –

Nećeš se valjda sada pokazati kukavicom? To uopšte ne mogu da zamislim, da povežem s tobom.

– Smiri se devojko! – umirivao je čovek iz Sedme brigade. – Ostaću sa vama tako dugo dok ne budem uveren da ste na sigurnom.

– I šta ćeš onda učiniti?

– To još moram videti.

– Ne bi smeo da jašeš u Lombardo! – govorila je uzbuđeno. – Tamo će ti sigurno ući u trag i dočepati te. Maršal kojeg si ubio bio je jedan od Pouderovih ljudi, njegova produžena ruka. Zbog toga će te Pouder izručiti na nož. Bićeš siguran samo ako ostaneš u mojoj blizini. Poznajem ovu zemlju bolje od drugih. Molim te ostani, Šejn.

– Ne brini, sve je u redu, – složio se. – Posle pola sata su krenuli.

Navaho se odlično držao na leđima svog mustanga. Na njemu se nije moglo videti da li ima bolove.

Vraški tvrd momak, zaključio je Šejn posmatrajući ga ispod oka. Bio je već sada uveren da će uspeti da se održi u sedlu i istraje na napornom putu.

Šta će se dogoditi posle toga? Šta sledi?

U Lombardu je Pouder stvorio neku vrstu utvrđenja koje neće biti lako probiti. Čovek iz Sedme brigade nije mogao, a da u ovom trenutku ne misli i na Elen Long. Ona je sve svoje nade polagala u njega i čekala ga da čuje novosti. Dala mu je i 1000 dolara preduma jer ga je smatrala avanturistom praznih džepova. Sigurno će ga psovati i proklinjati, ukoliko više ne bude čula za njega. Naravno, tada će mu na vrat natovariti svoje revolveraše, iskusne momke koje je već pre Šejnovog dolaska zaposlila.

Elen Long je jednom rečju već mnogo uložila u svoju mržnju prema Lili Lombardo. Čekala je samo povoljan trenutak da napadne, udari otvoreno. Tada će sigurno dobiti podršku drugih vlasnika rudnika ovoga kraja, onih koje je Lili navodno saterala u tesnac.

Svi su oni smatrali da je Lili razbojnik velikog formata. Niko nije ni slutio da je plavokosa lepotica žrtva jedne surove, paklene igre.

Nad ovim krajem nadvila se velika opasnost. Kao da je ležao na buretu baruta. Bilo je lako moguće da se u početku manji sukobi i obračuni pretvore u pravi rat. Elen Long je mogla veoma brzo da izgubi strpljenje. To bi i moglo da se dogodi veoma lako, ako Elen bude saznala da je Šejn običan lupež i skitnica koji uopšte nije zainteresovan da za tuđe interese izlaže opasnosti svoj život.

Zle Šejnove slutnje su se, što je vreme pokazalo, lako mogle obistiniti...

VI

Stajali su u redu ispred skromne farmerske kuće. Robert Lombardo i njegovi snažni temeljni sinovi Kris, Čarls i Patrik. Sva četvorica su u svojim snažnim, ogrubelim rukama držali sačmari-

ce. Videlo se da se bave napornim težačkim poslovima i da sačmarice imaju radi odbrane. Bili su to jednostavni, časni ljudi čvrstih principa. To ih je, na žalost, činilo upornim i tvrdoglavim prema onima koji su mislili na drugi način.

– Ni koraka dalje! – grmeo je stari Lombardo mašući svojom sedokosom glavom kao lavljom grivom. – Napustite odmah moju farmu i moju zemlju. Ovde niste dobrodošli!

Večernje sunce je bacalo crvenkasti odblesak s desna, na dvorište ove uzorno uređene farme. Svuda naokolo prostirala su se polja i pašnjaci na kojima su pasle krave. Ovo ovde nije bila divlja stočarska zemlja. Čovek se nesvesno osećao kao da je negde dalje na istoku. Ovde nije bilo ničega, ni traga od divljeg surovog života u rudarskim naseljima, nešto dalje na severu. Ovde se osećala, čak zračila sasvim drugačija atmosfera.

Slika mira je međutim varala.

Sva četvorica Lombarda bila su borbeno raspoloženi. Kao da su se u izvesnom smislu osećali napadnutim. Njihov blagosloveni, sveti red bio je ometen. Odmah su razabrali da bi ovde mogli da budu uvučeni u neke stvari koje bi njih mogle uvući u nevolju i propast.

Šejn je kliznuo iz sedla. Kao po komandi sva četvorica Lombarda odapeše puške.

– Oče! – povikala je Lili. – Ti se oglašuješ o božje zapovedi. Zar ne vidiš da je ovde jedan čovek u nevolji? Tom čoveku je potrebna tvoja pomoć. Teško je ranjen. Mi ne možemo da jašemo dalje s njim. Zar ne vidiš da svakog trenutka može pasti iz sedla. Oče, pogledaj!

– Verovatno bi stari Lombardo bio popustljiviji da ga Lili, koju je smatrao zabludelim grešnicom i odbacio potpuno nije tako oslovila. To nije bio spreman da prihvati bez obzira na svu pobožnost i poštovanje božjih zapovesti.

– Ja više nisam tvoj otac! – brcnuo se stari farmer glasom punim prekora. – Zar se ne stidiš da pominješ božje zapovesti? Upravo ti koja si sve sveto i božje bacila pod noge! Povezala si se sa pljačkašima i ubicama. Proдалa si svoju dušu đavolu! Sklanjaj mi se s očiju, Elizabet! Odjaši s tvojim prijateljima nazad. Ne želim da tvoja braća zbog tebe zapadnu u nevolje, zadesi ih nesreća! Idite mi svi s očiju! I ti takođe stranče!

Rekavši to upravio je sačmaricu na Šejna koji je bez ikakvog straha i dalje koraćao. Pogledao je odlučno starog farmera pravo u oči.

– Nećete vi pucati na mirnog i miroljubivog čoveka, Robert Lombardo. Niste ubica to vam mogu čitati iz očiju!

Stari Lombardo i njegovi sinovi kao da nisu više bili tako odlučni. Postali su nesigurni. U stvari, smatrali su da će već sama pretnja biti dovoljna. Verovatno su već do sada na ovaj način odagnali neke probisvete i skitnice. Nema sumnje ko ih je tako visoke i krupne video sa sačmaricom morao je da zazire. Stajali su kao kameni stubovi mračnih izraza lica.

Sada ih je blokirala jedna sila koju do sada nisu upoznali. Bo-

Ije rečeno snaga volje koja je izbijala iz stranca. To je u njihovim očima bilo nešto kao izuzetna prirodna pojava.

– Zastanite, čoveče! – grmeo je glas starog farmera. – Ili ću morati da pucam u vas...

Šejn je nastavio da hoda, uporno je gledao farmera pravo u oči.

Grudi čoveka iz Sedme brigade su naletela formalno na cev uperene sačmarice. Zapravo u duplu cev. Lilin otac je držao ruku na zatvaraču. Kada bi zgrčio prst Šejn bi bio gotov. Sačma bi mu raznela grudi u parčiće.

Za trenutak je izgledalo kao da ga samo čudo može spasti.

– A sada – kazao je čovek iz Sedme brigade s nestvarnim mirom – možete da povučete obarač, Lombardo. No onda ćete sami biti odgovorni pred svojim tvorcem. I ne samo za moju smrt, Lombardo. Ne, jer su u igri životi još mnogih ljudi. Saslušajte bar o čemu se radi pa onda donesite sud. Onda pružite bar mom prijatelju Jonasu svoju pomoć. Kada budem siguran da je u dobrim rukama, odmah ćemo vas napustiti. Vaša kći Lili i ja vas nećemo duže opterećivati.

– Šejn, ostavi ga na miru – jeknu Navaho koji je doista bio na kraju snaga. – Odvedi me odavde, ja...

Lili je kriknula prodorno kada se Indijanac samo prevalio preko sedla.

Šejn se u dva skoka našao tu na mestu da prihvati onesvešćenog. Oprezno ga je pustio da klizne do tla. Navaho je ležao na zemlji bez svesti. Gotovo da nije davao znake života. Šejn je klečao kraj njega pogleda podignutom prema farmeru.

Bio je to doista neobičan prizor: tri mlada grmalja sa sačmaricama u rukama i četvrti, stariji, ali još uvek snažan čovek stajali su tu a na licima koja su se grčila ogledala se neodlučnost. Nisu znali kako da postupe.

Najzad je stari farmer klimnuo glavom i spustio pušku. Sinovi su sledili njegov primer.

– Dobro, dakle – promrsio je Robert Lombardo. – Nosite ga u kuću!

Šejn odahnu s olakšanjem. Moglo je sve ispasti veoma zlo po njih. Izgleda da je najzad brana otpora probijena.

Dvojica sinova su položila Indijanca na jedne merdevine i unela ga u farmersku kuću.

Misleći da je sada sve izglađeno i da je stari otac spreman da prihvati svoju kćer, Šejn i Lili su pošli za ranjenikom u kuću. Međutim stari farmer se isprečio i presekao im put. Oči su mu sevale.

– Ne preko ovog praga! – grmeo je njegov glas. – Vas dvoje nemate ovde šta da tražite. Za vašeg prijatelja ne morate više brinuti. Mi ćemo učiniti sve što je u našoj moći da ozdravi i da se oporavi. No ako umre to će biti božja volja. Tada nam niko neće moći prebaciti. Napustite sada moje imanje! Ti se vrati u svoju jazbinu greha, Elizabet! Za mene ti više nisi živa. Zaboravio sam da sam ikada imao kćer!

– Oče...!

Htela je da mu pritrči, ispružila je ruke prema njemu kao da namerava da mu se baci oko vrata. Zastala je međutim na pola puta. Ruke su joj klonule niz telo. Lagano se okrenula i rekla:

– Hajdemo, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade položi ucveljenoj Lili ruku preko oba ramena da bi je utešio. Ramena su joj podrhtavala od prigušenog jecanja.

– Nemoj se previše potresati zbog toga, Lili. Jednoga dana, i on mora doći, ovaj okoreli tvrdoglavi čovek će uvideti da je postupio loše, da je bio nepravdičan.

Govorio je dovoljno glasno da je farmer mogao razumeti svaku reč.

Kada su stigli do konja, Šejn se okrenuo i obratio Robertu Lombardu.

– Mogu li vas uprkos svemu zamoliti za nešto, stari čoveče?

Sedokosi farmer klimnu glavom. Videlo mu se na zgrčenom licu da je i sam nesrećan ali nije mogao nazad, ne preko brane koju je samom sebi postavio. Principi sazđani na bogobojažljivosti i veri bili su nesavladiva prepreka.

– Govorite, Šejn!

– Moja molba glasi da još jednom o svemu dobro razmislite, mister Lombardo. Zar je Lili doista učinila pokoru zbog toga što je odlučila da živi drugačije? Zar ne glasi u svetim knjigama zapisana istina da su putevi ljudi unapred zapisani po odluci večnosti? Zar su ljudi koji vide svoj životni zadatak i cilj da drugima prirede radost i zabavu loši i zaslužuju prokletstvo? Vaša kći sigurno nije želela nikakvo zlo. Samo je imala nesreću da joj je đavo pobrkao račune. Međutim taj đavo, uveravam vas, nije još dobio bitku, nije pobedio. Ako biste bili uz Lili i pomogli joj svojom podrškom da to zlo potisne i onemogućí možda bi joj i uspelo. Razmislite o tome, stari čoveče! Sutra ćemo doći ponovo. Laku noć mister Lombardo!

Posle tih reči se i Šejn vinuo u sedlo. Jahali su jedno pored drugog u noć koja je osvajala. Nisu se osvrćali ali su osetili da farmer gleda za njima dugo sve dok ih mrak nije progutao.

– Utonuo je u razmišljanje – kazao je Šejn.

– Da – prošaputala je Lili očigledno pod utiskom onog što se zbilo.

Ostatak puta su ćutali. Niko nije izustio ni reč. Tako su jahali neko vreme sve dok nisu u jednoj zabitoj udoljici potražili pogodno mesto za počinak...

*

– Do đavola, zar nisam kazao da neću da me bilo ko uznemirava! – grmeo je Homer Poudet.

Tokom celog dana bio je izuzetno razdražljiv. Zbog toga je i hteo da se ove večeri u vili Norme Jakobi opusti i da odagna neprijatne misli. Vila njegove ljubavnice je uvek bila pravo mesto za to. Istina, trudio se da u javnost ne prodre istina o njegovoj vezi sa

vlasnicom javne kuće, naravno zbog braka koji je nameravao da sklopi.

Norma Jakobi se pobrinula da stvori odgovarajuću atmosferu u svojoj vili na severnoj strani grada. Crvene, plave i zelene svetiljke širile su neobičnu svetlost u velikom salonu. Blago omamljujući miris kineskih štapića koji su se blago dimili ispunjavao je prostoriću.

Homer Pouder je ležao odeven u svilenu togu na divanu. Norma je klečala na debelom tepihu kraj divana i u svojoj vitkoj ruci okićenoj skupocenim prstenjem držala čašu šampanjca. Njena svetloplava odežda bila je bezmalo prozirna koliko i staklo. Bio je to prizor koji je Homer Pouder stalno upijao i kao da ga se nikako nije mogao zasititi.

Štimung pripreman za ovu dugu ljubavnu noć bio je sve podsticajniiji.

Sada je, međutim, stigla otreznjujuća novost. Stigao je Nikolas Ingram. Jedna od devojaka mu je doturila cedulju na kojoj je Ingram napisao:

„Moram odmah da govorim s tobom. Hitno je!“

Homer Pouder je hteo i dalje da psuje i proklinje ali je Norma spustila ruku na njegovu mišicu da bi ga umirila i kazala blago:

– Kada Nikolas učini tako nešto, sigurno je veoma važno. Možda je Lili već uhvaćena?

– Pa šta? – mrmljao je Pouder. – Da li je to nešto tako naročito?

Ja ni jednog trenutka nisam sumnjao u to da će moji ljudi uhvatiti Lili. To mi je Nikolas mogao sve ispričati i sutra ujutro.

– Ako tako misliš onda je u pitanju nešto neprijatno – primeti Norma. – Nemoj ga ni u kom slučaju ostaviti da čeka. I sam znaš koliko ti vredi i kakvog saradnika imaš u njemu.

Homer Pouder se, iako nevoljno, obuče. Bio je poslednji krik tadašnje mode – odelo od tamnoplavog somota, blistavobela košulja sa kitnjastim riševima i crvena traka oko vrata. Bio je vešt da u svim prilikama svoju pojavu prilagodi upravo da bi načinio dobar utisak.

Sada je delovao kao kicoš. Iz njega nije, međutim, izbijao ni trag oštine i surovosti, osobine kojih je imao i na pretek. Bio je doista pravi opsenar. Nikolas Ingram ga je čekao dole u predvorju.

– Elen Long je ovde – ispričao je odmah novost zbog koje je došao.

Pouder nabra čelo.

– Šta li ona hoće?

– Nije htela da kaže meni. Insistira na tome da s tobom razgovara nasamo. Bila je veoma uzbuđena kada je stigla ovamo. Iznajmila je sobu u hotelu „Kvin Lili“.

– Da li se raspitivala o Lili?

– Nije. To me je doista iznenadilo. Izgleda da ima u tebe neograničeno poverenje, Homer.

Homer Pouder se nasmeši podmuklo.

– Pridobio sam je sasvim. Ona je uverena da sam joj pravi, is-

kreni prijatelj. Govorio sam joj da sam imao velike štete i veoma trpeo zbog Lilinih mahinacija.

– O tome mi do sada nisi govorio ništa.

– Zar moraš baš sve da znaš, Nik?

– Ne bi moglo biti loše da sam obavešten o svemu. Naprotiv!

Da li si imao nešto sa tom udovicom?

– Ona nije moj tip. Inače, naše prijateljstvo smatra pravim, iskrenim odnosom. Upravo moja uzdržanost prema njoj kao ženi doprinela je da me visoko ceni. To mi je, uostalom, ne jednom stavila na znanje. Da, dragi moj i na taj način može se steći poverenje.

– Trebalo bi sada da krenemo. Ona nas čeka.

Norma je upravo stupila u predvorje.

– Jeste li dočepali Lili? – upitala je zavodljivim glasom.

– Elen Long je došla – uzvratilo je Poudier tiho.

– Veoma je uzbuđena – dodao je Ingram. – Sve mi se čini da je to vezano za Lili. Ne bi trebalo da tu ženu ostavljaš dugo da te čeka, Homer. Došao sam ovamo kočijom. Možemo da krenemo odmah!

– Hajde kreni već! – podsticala ga je Norma. Ona je bila izuzetno inteligentna žena i vukla je tajno svoje sopstvene konce, nezavisno od Poudiera. Znala je da ono što je Homer Poudier zamislio i nameravao ne mora da se ostvari. Zbog toga je učinila sve da se i u tom slučaju obezbedi.

Pre svega obezbedila je sebi siguran finansijski oslonac zahvaljujući Homerovoj izdašnosti. On joj je verovao bez ostatka.

Susret sa Elen Long bio je organizovan u jednoj tajnoj sobi iza velikog salona, pogodnoj upravo za takve sastanke.

– Kakvo prijatno iznenađenje! – pozdravio je Poudier ozarena lica. – Šta vas je tako iznenada dovelo u Lombardo?

Ta Poudierova izuzetna ljubaznost predstavljala je licemerje najgore vrste jer se i ta žena, koja je od pokojnog muža nasledila dva rudnika srebra, a jedan u međuvremenu izgubila, nalazila na tajnom spisku onih koje treba likvidirati ili opljačkati. Homerova pohlepa i želja za vlašću nije imala granice. Nije pri tome prezao ni od čega. I prvi rudnik kojeg je udovica izgubila postaće uskoro Poudierovo vlasništvo. To naravno Elen nije mogla ni da sluti.

– Razlog je Lili Lombardo – odgovorila je lepa plavuša bez okolišenja. – Dogodile su se neke stvari koje me nagone da dejstvujem, Homer. Ovde sam da bih se vama poverila. – Pogledala je ispod oka Nikolasa Ingrama i dodala: – U četiri oka, Homer.

Poudier dade znak svom najvernijem pomoćniku. Ingram se osmehnu značajno i povuče.

– Zna li vi Homer gde se Lili Lombardo nalazi? – pitala je udovica. – Kada ste je videli poslednji put?

– Juče, kasno popodne, čini mi se. Mislim da je sada u svom privatnom stanu, da, boravi tamo. U poslednje vreme živi prilično povučeno. Zbog čega to pitate, Elen?

– Zbog toga što je Lili iz samo njoj poznatih razloga napustila grad – uzvratila je Elen Long. Sve je to veoma ličilo na bekstvo. Zar nemate pojma šta bi to moglo da bude. Šta je posredi?

Na to je Homer Poudier postao veoma zainteresovan.

– Pa razlog bih mogao da pretpostavim – kazao je oklevajući. U svakom slučaju ne bih mogao ništa da tvrdim. Ja to i neću jer nemam čvrste dokaze.

– Recite mi uprkos tome, Homer! Molim vas! Imam predosećanje da se od sada vi i ja moramo držati zajedno. Nisam zaboravila da ste prilikom našeg poslednjeg razgovora žalili da vas Lilini ljudi već izvesno vreme pritiskaju!

– To je tačno. Lili gura svoj nos svuda. Imam osećaj da hoće da prigrabi sve moje poslove, a pre svega transportno preduzeće koje sam osnovao. On donosi prilično novca. Međutim, ja još nemam dokaza da je ona bacila pipke i da hoće da mi ga preotme.

– To se kod nje može primetiti tek onda kada sve postane prekasno – ubacila je Elen Long ogorčeno.

Poudier je ćutao znajući na šta Elen cilja.

– Ona je već ukupno pet vlasnika rudnika oterala u propast – podsetila je udovica. – Naravno posle toga je mogla njihova dobra da otkupi za smešno malu sumu. Sve legalno i sve sa ugovorom kod beleznika. Da li je već bilo napada na vaša kola?

Homer Poudier potvrdi.

– To se ne može međutim dokazati. Mogli su biti u pitanju i nesrećni slučajevi.

Elen Long odmahnu rukom.

– To mi je sve dobro poznato. Počinje malim potezima, sitnim ubodima i pre nego što se čovek pribere sve je otišlo u propast. Sve izgubljeno! U takvim slučajevima su pogođeni srećni kada mogu da se oslobode poseda, da ga prodaju i da im još pretekne malo novaca. Tako se i meni izmakao rudnik „Lukrecija“ posle ubistva mog muža. No tu priču sam vam već ispričala. Rudnik sam u međuvremenu prodala Lili. No njoj ničega izgleda nije dosta. Nezasićena je. Hoće da prigrabi i drugi rudnik „Malmento“. Nedavno mi je predložila da ga prodam.

– Bila je kod vas? – tobož se iznenadio Poudier.

– Ma ne! Ona to sve čini preko posrednika. Ona sama se sigurno ne bi usudila da mi izađe na oči.

Elen Long je ustala i obišla sto. Preklinjući spustila je ruke na Poudierova ramena i zagledala mu se u oči.

– Moramo se povezati, Homer. Ja više ne vidim izlaz iz ove proklete situacije. Znaite, u međuvremenu su se odigrale krajnje misteriozne stvari. Postoji jedan veoma važan razlog zbog kojeg sam ovog puta došla kod vas.

Poudier je očigledno bio krajnje zainteresovan za udovičinu priču. Očekivao je novosti koje bi on mogao da iskoristi.

– Da biste sve mogli bolje da shvatite, moram da vam pričam opširnije od samog početka. Mislim da imate toliko vremena, Homer...

– Koliko god hoćete, Elen – odgovorio je Poudier srdačno.

Vratila se ponovo do svoje stolice s druge strane malog okruglog mermernog stola. Otpila je gutljaj vina i pripalila cigaretu pre nego što je počela da priča.

Nije morala da se upušta u pojedinosti.

– Preksinoć je ubijen maršal iz Karsona. – Počela je da priča. – Ustrelio ga je čovek...

– Po imenu Šejn – prekide je Poudet. – Čuo sam o tome. Taj momak je nestao bez traga i glasa, iako je grad pretražen do poslednjeg budžaka.

– Neke su budžake gonioci ipak predvideli – objasnila je. – Ja sam Šejna prikrila u svojoj kući.

– Žestoka stvar, priznajem! Zbog čega ste mu pomogli?

– Već sam uspela da pribavim manju grupu plaćenih revolve-raša. Već izvesno vreme se pripremam za otvorenu borbu sa Lili Lombardo. Slučaj mi je eto prekjuche doveo tog Šejna u kuću. Moram priznati da me je taj čovek fascinirao. Pustila sam ga da ostane u mojoj kući pa sam čak i spavala s njim. On je u mojim očima bio veliki junak na koga sam oduvek čekala. Zanela sam se i sanjari-la kao prava šiparica. Naravno, poverila sam mu se.

Homer Poudet je slušao trudeći se da prikrije podrugljiv osmeh koji mu je na trenutak izdajnički zaigrao na usnama. Žene! Te njihove budalaštine sa ljubavlju i zaljubljenošću! No, ne samo zbog toga nego i inače on je žene smatrao nižim bićima kojima treba gospodariti i koristiti ih za sopstvena zadovoljstva. Homer nikada ni sa jednom ženom ne bi mogao biti prijatelj. Naravno, pretvarao se da to jeste kada bi to bilo u njegovom interesu i uklapalo se u njegove planove.

Elen Long je zaneseno nastavila:

– Pričala sam mu o svojim pripremama za okršaj sa Lili. On mi je svečano obećao da će mi pomoći i učiniti sve da toj zmiji smrskam glavu. Ja sam mu naravno poverovala. Ponela sam se kao glupa ovca. Mogla bih samu sebe da ošamarim. Dala sam tom Šejnu čak hiljadu dolara predujma. Nisam mogla ni slutiti na kakvog ću bednog izdajicu naleteti. Jer sada, moj dragi prijatelju, dolazi glavni razlog zbog kojeg sam spontano odlučila da sa vama uspostavim vezu. To je u mojim očima za sve nas od životne važnosti ako se povežemo i znamo šta ko od nas dvoje planira.

– Veoma razumno s vaše strane – hvalio je Homer Poudet napet kao luk. Nestrpljivo je čekao da čuje kraj Elenine priče.

– Prošle noći je Šejn neprimećen odjahao iz grada – govorila je plavokosa udovica. – Na leđima jednog od mojih najboljih konja. To je bilo izvodljivo jer je potera u gradu za njim okončana. Nisu ga više tražili. Svi su bili uvereni da je on već odavno iza sedam brda i planina. Bila sam veoma radoznala da utvrdim šta će on preduzeti. Istovremeno sam želela da mu obezbedim pomoć, nekog ko bi mu pokrivao leđa. Zbog toga sam poslala jednog od mojih najsposobnijih ljudi da ga prati kao senka i bdi nad njim. Taj čovek je stigao danas u podne sa veću od koje zastaje dah. Video je da se Šejn u brdima sreo sa Lili. I to pod veoma misterioznim okolnostima koje ja još ne mogu da protumačim niti objasnim. Možda mi vi možete pomoći u tome, Homer...

Nagnula se preko stola i zagledala uporno u oči.

– Da li je moguće da nedostaju dvojica od vaših ljudi? Ili čak možda trojica?

– To bih morao da pitam Ingrama. Da ga pozovem, Elen?

– Ne, nemojte! Za to i kasnije ima vremena. Hoću prvo da vam ispričam šta je moj glasnik video. Primetio je kako Šejn jaše u pravcu jednog bočnog kanjona. Nešto kasnije odjeknuli su pucnji. Sat kasnije je Šejn sa Lili i još jednim čovekom koji je ličio na Indijanca napustio kanjon. Odjahali su prema jugu. Vukli su sobom i dva osedlana konja bez jahača. Indijanac je očigledno bio ranjen. Navodno je Lili veoma brižno postupala s njim i pazila ga. To su činjenice, Homer. Sada ste vi na potezu. Možete li da povežete i objasnite to što se zbilo?

Pouderu je srce zakucalo malo brže. U stvari nije mu bilo baš lako da se tako žestoko obuzdava ne pokazujući šta misli i oseća.

Pre nego što je odgovorio, natočio je jedan viski i naglo ga ispio. Trenutak kasnije je bio hladan i vladao sobom.

– Pošto ste tako otvoreni sa mnom ne bih ni ja hteo duže da igram pokrivenim kartama – kazao je ljubazno. – Ja već neko vreme pratim Lili, nadzirem je. Juče je posetio jedan SAD maršal po imenu Vincent Modika. Pozvala ga je k sebi i od tada je on nestao bez traga. Pretpostavljam da je naložila da ga ubiju. Moglo bi biti da je taj Indijanac upravo takav nalog dobio od nje i izvršio ga. U rano jutro je primećeno da je napustila grad. U pratnji tog Navaha. Kada sam to saznao poslao sam za njom svoja dva najbolja i najpouzdanija momka: Reja Kina i Teksa Arkija.

Elen Long klimnu potvrdno glavom.

– Tačno. Ta imena mi je pomenuo i moj vezni čovek. On se potrudio da otkotrlja kamenje ispod kojeg su ležala dvojica ubijenih. Prepoznao ih je odmah. Znaite, moj čovek je već više puta boravio u Lombardu. Međutim, ispričao mi je da je i Jonas, taj Navaho, vaš čovek, da ga vi plaćate.

Pouder klimnu nemarno glavom.

– Da, to je tačno – potvrdio je. – Ali mi je on već duže vreme sumnjiv da petlja nešto zajedno sa Lili. Možda ga je ta prevejana zavodnica uspeła da zadobije, da ga zavede. Ti crvenokošci su gotovo ludi za belim ženama, posebno plavušama.

Ponovo je natočio viski. Bilo mu je neophodno da se ponovo pribere i da zadrži hladnokrvnost.

– Šta vam se čini zbog čega se udružila s tim Indijancem? – pitala je Elen Long.

– Pretpostavljam da planira neku novu paklenu igru – uzvraatio je Pouder. – Međutim ne mogu da se dosetim šta bi to moglo biti. Ona je veoma prepredena zmija, a njena nepredvidivost njeno najjače oružje.

– Podozrevam da je već imala ugovoren sastanak sa Šejnom – prosiktala je udovica kroz zube. – Osim toga nije uopšte puka slučajnost da je Šejn baš u mojoj kući potražio skrovište, pošto je ubio maršala. Šta vi o tome mislite, Homer?

– Mislim da ste vi u pravu, Elen.

– U tom slučaju moraćemo preduzeti nešto. I to odmah! – kazala je žustro. – Mislim zajedničkim snagama, Homer. Ja sam svojim revolverašima već naložila da pođu ovamo sa mnom. Ovde su!

To je grupa prvoklasnih, oštih momaka. Ako ih pridružimo vašim momcima biće to silna momčad. Jeste li saglasni Homer?

Pouder je potvrdio svoju saglasnost.

– Ona je dakle dovela tog Šejna ovamo – kazao je. – Kakav ste utisak stekli o njemu?

– To je najtvrdi momak kojeg sam ikada srela u životu.

– Znači s njim ona namerava da sprovede nešto veliko, žestok udarac – promrmljao je Homer Pouder. – No tu ćemo mi zatvoriti rezu, onemogućiti ih. Elen, za sve nas je velika sreća što ste došli.

– Ja to smatram razumnim rešenjem.

– A taj Indijanac, Elen je li on doista ranjen?

– Moj čovek to tvrdi.

– Znači odjahali su u pravcu juga.

– Bez sumnje, Homer!

– Onda znam kuda su naumili. Potrebno im je sigurno skrovište za svog saučesnika.

– Lili, koliko je meni poznato potiče s neke farme na jugu.

– Tačno. Mislim da će se tamo pojaviti. Pozovite vaše ljude, Elen, sakupite ih! Sastaćemo se napolju van grada. Imam tamo kuću u kojoj nas niko neće uznemiravati. Mnogo je bolje da sve pripreme obavimo neprimećeno. U Lombardu sigurno ima još izvestan broj ljudi koji je uz Lili.

– Shvatam – kazala je Elen Long. – Što manje pažnje skrenemo na sebe, utoliko bolje.

Mlada udovica je ustala i pružila mu ruku.

– Srećna sam što sam u vama našla pravog, iskrenog prijatelja – kazala je srdačno. Pitam se sada zbog čega vam se nisam još mnogo ranije poverila.

Pouder joj uzvрати osmehom.

– Nikada nije prekasno Elen. – Taj Šejn i Navaho Indijanac se već mogu smatrati mrtvim!

– A Lili?

– Nju hoću živu i to po svaku cenu!

VII

Bila je to dolina udaljena od puta kroz koju je tekao potok. Iz oskudnog tla raslo žbunje i žgoljavo drveće. Zemlja koju niko nije hteo, jer se nije isplatila ni zemljoradnja a ni stočarstvo.

Lili je zagazila u vodu do kolena i prala se. Mesečina je poput koprene obavila njeno nago telo. Šejn je posmatrao s uživanjem. Dopadala mu se u svakom pogledu a ne samo zbog svog raskošno lepog tela.

Bila je strasna ljubavnica, sasvim drugačija od Elen Long te proračunate plave dugonoge žene iz koje je uvek u svakom trenutku izbijao predomišljaj. Čak i način na koji je vodila ljubav bio je unapred sračunat i proučen. Kod Lili je, međutim, strast dolazila iz srca.

Bila je to već druga noć koju su provodili zajedno u slobodnoj

prirodi pod vedrim nebom. U toku dana su na pola sata navratili na farmu i samo na kratko mogli da razgovaraju sa Jonasom.

Navahu je bilo već znatno bolje. Pretpostavljao je da će za jednu sedmicu moći da prikupi dovoljno snage i da zajedno krenu u borbu protiv Homera Poudera.

Šejn je čučao pored male logorske vatre na kojoj se kuvala kafa. Upravo je natočio sebi lonče kafe kada je Lili naišla vraćajući se s malog potoka. Mahala je mokrom kosom kao grivom.

– Ovde mi se baš dopada – kazala je smejući se.

– I meni – složio se Šejn. – Međutim ne možemo ovde ostati duže. Razmišljao sam o svemu. Poudier bi mogao ranije doznati šta se dogodilo, pre nego što i slutimo. Ako planira neku paklenu akciju morali bi smo da ga preduhitrimo!

– Kako to zamišljaš, Šejn?

– Ne smemo čekati da organizuje i počne lov na nas.

– Ne možemo ga napasti, on je previše jak za nas. Ti si sam protiv mnogih, jer sa mnom ne možeš računati. Ja bih izgubila borbu sa bilo kojim trećerazrednim revolverašem.

– Ja sa tvojom pomoći nisam ni računao, Lili, bar što se same borbe tiče. No ti imaš druge kvalitete. Lukava Lili, slušaj me dobro. Ja sam smislio kako treba da postupimo. Ti ćeš se vratiti u svoj grad. Poudier se neće usuditi da te javno i otvoreno napadne. Uostalom, u tom gradu sigurno ima još ljudi koji tebi drže stranu. Kada se najednom budeš pojavila tamo, on će sigurno biti zbuñjen. Onda ću se ja iznenada pojaviti, doći ću s druge strane.

– To je ogroman rizik.

– Prednost iznenađenja je na našoj strani!

Šejn je hteo da kaže i nešto više, ali je primetio da su se njene oči neprirodno razrogačile. Otvorila je usta kao da hoće da krikne ali je bila toliko šokirana da nije mogla ispustiti ni glasa.

Šejn se bacio ustranu. Iza njega odjeknuše pucnji. Olovo se srućilo u logorsku vatru i raspršilo varnice na sve strane. Čovek iz Sedme brigade je već držao revolver u ruci. Sa zemlje je pucao u metu koju je obrazovala vatra iz oružja. Čuo je prodoran krik i znao da je sredio bar jednog čoveka. Bio je to ipak mali, delimičan uspeh.

Povijen, pucajući nezadrživo, udaljavao se hitro od vatre. Dok se bacao u stranu dokopao je „vinčesterku“ i poneo je sobom. Bacio je prazan revolver, znajući da nema više vremena da puni magacin.

Sa „vinčesterkom“ u ruci smestio se iza kamene gromade. Pri slabom odblesku vatre video je kako se neke prilike ustremljuju kao pomahnitale na nesrećnu Lili. Šejn je pucao kao lud i uspeo da obori s nogu još dvojicu napadača. Ostala dvojica su dokopala Lili i nestala s njom između žbunja i drveća. Progutao ih je mrak.

Šejn je hteo da krene u poturu za njima misleći da će još tu dvojicu moći da sredi. No u tom trenutku čuo je iza sebe krckanje suvih grana i nekolicina ljudi se ustremila kroz žbunje. Nije znao koliko ih je. Podigao je „vinčesterku“ i počeo da puca. Pucnji su sledili jedan drugog takvom brzinom da je to ličilo pre na kanonadu iz nekog automatskog oružja, kakvo je tada upotrebljavala voj-

ska SAD. No ni napadači se nisu bacali kamenjem. Vraćali su istom merom. Šejn je osetio, istina, podsvesno da su ga neka zrna zakačila i okrzla. Nije osećao bolove. Oni će se već pojaviti kada bude bio u situaciji da razmišlja normalno.

Pucajući počeo je da se povlači. Kao iz ogromne daljine dopirali su mu do ušiju krici nesrećne Lili. Svuda oko njega grmelo je i tutnjalo kao u paklu. Neka neobjašnjiva slutnja mu je nagoveštavala da je izgubio. Ispred očiju su mu kružili užareni obruči a onda je još samo osetio kako mu se noge izmiču ispod tela. Činilo mu se da se leluja ne primećujući da upravo tone u beskrajan mračan ambis.

*

Šejn je ležao tu kao mrtav. Neko ga je šutnuo snažno ali on to nije osetio.

– Ta prokleta satana! – rekao je neko kao da reži. – Pomislio sam da će nas sve srediti.

Iza njega čulo se Lilino glasno smejanje. Histerično. Devojka je bila na kraju nerava.

– Pusti me! Prokletstvo, treba da me pustiš! Ja...

Čuo se žestok udarac, a onda grub glas koji je naredio:

– Prokleta beštijo, smiri se već jednom!

Više se nije čula. Taj lupež je onesvestio. Vukao je napred dok su joj ruke bile vezane. Glava joj se klimala tamo-amoo. Veoma ružan nečovečan postupak i bolan prizor.

– Hajde, sklanjajmo se odavde! – oglasio se treći čovek. Mi smo još jedino preživeli. Nas troje nećemo imati nikakvih šansi ako bi se farmeri pojavili.

– Zbog čega bi se pojavljivali, Berni?

– Nikada se ne zna. Hajde, krenimo odavde!

Dokopali su zarobljenicu, držeći je između sebe. Bila je još uvek onesvešćena.

Osvestila se tek kada su je pola milje dalje potrbuške položili preko sedla.

– Prokletnici! Pustite me da bar jašem! – vikala je. – Ili možda hoćete da me mrtvu isporučite Poudneru?

Tri razbojnika se samo isceriše. Stavili su joj krp u usta da ne može vikati a onda je se postaviše uspravno u sedlo. Ruke su joj bile vezane za vrh sedla. Vukli su sobom još tri konja bez jahača. To je značilo da su pri napadu izgubili četiri čoveka. To, međutim, za Lili nije moglo predstavljati utehu. Bila je ubeđena da je i Šejn mrtav. Naravno i da je ona sada konačno izgubljena.

Od sada pa na dalje sve će se odvijati onako kako je to Homer Poudner zamislio. Svi pokušaji, sve žrtve bile su uzalud.

*

Udolicu je obasjavala topla jutarnja svetlost sunca. Petorica ljudi ležala je između drveća i žbunja. Svi su delovali beživotno.

Dva crna konja na kojima su jahali Lili i Šejn pasla su mirno nekoliko koraka dalje. Žestoka pucnjava od pre dva sata naterala je životinje u panično bekstvo. Preživeli razbojnici se nisu potrudili da ih pohvataju, nego su Lili po kratkom postupku smestili na jednog od konja koji je ostao bez jahača. Uostalom, preostala su im četiri takva konja posle žestoke borbe.

Šejn je ležao nepomično kao i ostala četvorica ali je u njemu bilo još života. Osetio je to kada se osvestio i kada je sunce obasjalo njegovo lice. Ležao je postrance i pokušao da se prevrne na leđa. Nije uspeo. Bio je oduzet. Telo mu je bilo zahvaćeno potpunom neosetljivošću. Čoveka iz Sedme brigade obuze užasan strah. Da nije metak pogodio neki centar u telu zbog kojeg je mogao zauvek ostati paralizovan? Ili je to možda neka prolazna nemoć? Nemoć koju je izazvalo ranjavanje i gubitak krvi?

Iz grudí mu se ote ječanje. Bio je to užasan zvuk koji je i njemu samom zvučao strano i nestvarno.

Ponovo je pokušao da se pokrene. Uz krajnju koncentraciju i sakupljanje sve energije koju je još iscedio iz sebe podupro se laktom, a drugom rukom se uhvatio za trnovit žbun na koji se mogao, koliko-toliko osloniti. Tada je osetio da mu se telo pokreće ali je istovremeno u svim delovima tela osetio paklen, neizdrživ bol. Sve mu je zaigralo pred očima – sunce je predstavljalo užarenu loptu koja se kretala u krug. Teško dišući, iznuren sklopio je oči.

Šejnu je sada bilo jasno da ga sada može spasti samo čudo. Bio je poražen, pobeđen, izgubio je na svim planovima. I za Lili je počeo pogubni završetak. Opet je bila u vlasti beskrupuloznog Homera Poudera. Njeni očajnički pokušaji joj nisu uopšte pomogli. Baš kao da joj takva sudbina bila unapred zapisana.

Čovek iz Sedme brigade se neko vreme nije pomicao. Trudio se da se prvo opusti. Posle duže pauze pokušao je da pokrene ruke. Počeo je prvo prstima a onda celom rukom. Mogao je da ih pokreće mada uz žestoke bolove. Polako je opipavao glavu i otkrio da na levoj slepoočnici ima široku traku usirene krvi.

Bio je to trag metka koji ga je dobro zakačio, mada površinski. Mora biti da je to i bio razlog što je tako brzo potonuo u crnu provaliju, u pomračenu svest i što mu je bilo potrebno tako dugo da se osvesti. Po sunčevoj svetlosti mogao je da oceni da je prošlo nekoliko sati.

S mukom je okrenuo glavu desno pa levo i video dvojicu mrtvih razbojnika koji su se nalazili u blizini. Njihovi pajtaši su ih prosto ostavili da leže tu, što je bio nesumnjivi znak da im se veoma žurilo.

Zbog čega nisu poneli sobom mrtve. Imali su konje, a nije im se baš toliko žurilo? Možda su strahovali da su farmeri iz okoline mogli čuti pucnjavu i da ih je ona mogla privući?

Farmeri...

Šejn gnevno razvuče lice. Ti nepomirljivi, samozadovoljni tipovi! Smatrao ih je pravim balvanima, a naročito onog starca koji je tako nemilosrdno odbacio svoju kćer! Uskoro će imati samo još mrtvu kćer!

Ponovo je sklopio oči, krajnje iscrpljen. Nije imao više snage ni da se u mislima odupire nemoći. Vreme je nezadrživo odmicalo. Kao da se magla širila udoljicom, stvarajući čudesna obličja od okolnih žbunova i drveća sada nalik na slike iz snova i košmara. Prvi kojoti su već počeli da zavijaju dolinom. Gore na nebu su se već nazirale prve crne tačke udaljenih lešinara koji su daleko kod oblaka osetili krv i lešine. Jata muva su se obrušila na Šejna i spustila na rane.

Bio je to jeziv prizor za onog ko je mogao da ga vidi ili bar ose- ti šta se zbiva. Da čuje zavijanje kojota. Šejnu, međutim, to nije dopiralo do čula ni do svesti. Nije video ništa niti čuo, ni osetio.

Tog jutra je međutim jedan čovek bio obuzet nekim čudnim unutrašnjim nemirom. Bio je to Patrik Lombardo, najmlađi od braće. Bio je samo godinu dana stariji od Lili i veoma vezan za svoju sestru.

Ona mu je čak odala gde su se njih dvoje, ona i Šejn ulogorili. Patrik joj je obećao da će je potražiti odmah ako se bude dogodilo nešto neuobičajeno.

Tokom te noći se Patrik na kratko probudio. Učinilo mu se da je u daljini čuo pucnje. Napregnuto je osluškivao i prišao prozoru svoje spavaće sobe. Međutim, bilo je veoma tiho pa je na kraju ostao uverenja da je sve to bio samo san.

Uprkos svemu, ujutro kada je ustao opet ga je obuzeo taj neobjašnjivi nemir.

– Ponovo sam se zaželeo zečetine – objasnio je ocu i braći odlazeći sa farme. Poželeli su mu sreću u lovu. Uostalom, nije bilo neuobičajeno da neko od njih čini ono što poželi, što mu padne na pamet. Bio je to period kada je na farmi sve bilo u punom rastu. Tek kada bi došlo vreme sakupljanja plodova, vreme žetve morao je svako od njih da se uključi u rad punom snagom i to od jutra do mraka.

Ovo vreme je bilo neka vrsta odmora u mukotrpnom farmer- skom životu.

Patrik nije išao u pravcu gde bi mogao naći zečeve ili koju drugu lovnu divljač. Jahao je u pravcu udoljice tamo gde je znao da su se Šejn i njegova sestra Lili ulogorili. Još iz daleka je opazio lešinare kako kruže nad udoljicom. Obuzela ga je zla slutnja jer je to bio nesumnjivi znak da se tamo nalaze mrtvi ljudi ili mrtve ži- votinje. Najčešće su bivali i jedni i drugi.

Polu sata kasnije pred očima mu je bio prizor pustošenja i smrti.

– Bože moj! – uzviknuo je i osetio kako mu se grlo steže. – Bo- že moj! – Kao paralizovan sedeo je još neko vreme u sedlu, nespo- soban da se pomeri. Pogled mu je kružio po telima između drveća i žbunja. Uzalud je tražio sestru. Bio je obuzet snažnim unutrašnjim grčem, jer ga je spoznaja onoga što se ovde odigralo pogodila kao udarac čekića. Prošlo je prilično vremena pre nego što se pokrenuo iz ukočenosti. Čuo je nečije ječanje ili mu se bar tako učinilo. Srce mu je tuklo divlje dok je silazio s konja i nagnuo se nad Šejna. Mladom Patriku kao da je pao sa srca težak teret – Šejn je disao.

Polako je mirno razmišljanje ustupalo mesto panici. Skinuo je sa sedla svoju čaturicu s vodom i prineo je Šejnovim usnama. Bez uspeha bio je u dubokoj nesvestici, pa nije pokazivao nikakve reakcije. Voda mu se samo slivala preko brade.

Patrikov pogled se zaustavi na logorskoj vatri kraj koje je stajao kotlić za vodu. Bio je prazan a vatra ugašena. Mladić otrča do potoka i napuni kotlić vodom. Prao je hladnom vodom Šejново oznojeno lice i hladio vrele slepoočnice.

Napregnuto je razmišljao šta bi još mogao da učini i tako se setio da ovakvi surovi jahači, uvek u pokretu i u sedlu u svom prtljagu najčešće imaju brendi. Ne samo za piće nego i za rane i za lečenje raznih bolesti.

U Šejnovoј torbi našao je okrnjenu flašu s viskijem. On sam nije pio niti je mario piće, pa je nesvesno okrenuo glavu kada ga je zapahnuo miris.

Sa strahom da ne povredi ranjenikove ispucale usne prineo im je bocu s pićem i počeo bojažljivo da sipa prve kapi. Činio je to s ogromnim strpljenjem. Očistio je rane i stavio zavoje koje je takođe našao u Šejnovom prtljagu.

Konačno je čovek iz Sedme brigade otvorio oči. Trajalo je nekoliko trenutaka dok je prepoznao farmerovog sina.

– Ti si Patrik, zar ne?

Bila je to samo pretpostavka jer je Lili predstavila svoju braću kada su bila na okupu. Rekla mu je njihova imena: Kris, Čarls i Patrik. Najmlađi je bio Patrik.

– Da, ja sam Patrik – odgovori mladić. – Šta se dogodilo Šejn? Kakvi su to bili lupeži?

– To su bili isti oni ljudi od kojih je tvoja sestra bežala – uzvratilo je Šejn tihim glasom s mukom izgovarajući reči. – Pakleni psi samog satane Homera Poudera!

Patrik potišten spusti pogled.

– Znači, istina je ono što je Lili pričala – promrsio je. – Mi joј nismo verovali. O, bože šta li će se dogoditi...

Mladić je bio potpuno zbunjen i bespomoćan. Nije ni čudo, jer takva situacija nije išla u glavu jednostavnom mladom farmeru koji je osim rada na imanju znao za molitvu i bibliju. Ni u snu ne bi mogao zamisliti tako nešto.

– Pomozi mi da se uspravim – kazao je Šejn. – Hteo bih da se naslonim na ono drvo tamo...

Patrik ga je posmatrao zabrinuto. Do pre nekoliko trenutaka se ovaj čovek nalazio u dubokoj nesvesti a sada hoće da se uspravi?

Za mladića je to bio poseban soј ljudi, njemu nepoznat. Ipak zahtev je bio preteran i nepromišljen.

– Ali ti ne možeš...

– Učini ono što tražim! – proškrjuta Šejn. – Pomozi mi!

Minut kasnije sedeo je naslonjen na drvo okupan u znoju i di-sao hripavo. Tražio je da mu mladić doda revolver i „vinčesterku“.

– Moglo bi se dogoditi da se neki od tih vragova vrati ovamo – objašnjavao je mladiću. – Ti sada odjaši na farmu i pobrini se za neka kola. Ja još uvek, na žalost, nisam u stanju da jašem, da se

održim na sedlu. Potrebno mi je nekoliko dana mirovanja i nege. Ukoliko bi tvoj otac bio i dalje onako nepopustljiv, pitaj ga da li doista hoće da žrtvuje život svoje kćeri. Ja mislim da to njegova savest neće moći da prihvati. — Jaši sada, Patrik, vaša pomoć mi je neophodna.

Farmerov sin se vinu u sedlo i odgalopira u pravcu imanja. Šejn otpi gutljaj viskija i oseti kako se život vraća u telo.

Malo se odmorio, a onda sve još jednom pretresao u mislima. Lili se ponovo nalazi u vlasti Homera Poudera. On će je prinuditi na taj brak i ona će se verovatno veoma truditi da dobije u vremenu. Uostalom nisu je uzalud nazivali lukava Lili.

No, to je znao i Poudier. Ako je ona bila lukava on je bio takođe veoma lukav a pritom zao i moćan. Pravi tip sadiste koji je mučeci druge potvrđivao svoju moć i uživao u tome. On će se sigurno obezbediti, preduzeti sve potrebne mere da mu Lili ne može pomrsiti račune. Sada će biti posebno oprezan jer je ne samo nadmudrila, nego i ubila njegovog najboljeg čoveka koji je bio postavljen da je nadzire.

Bez obzira na sve do venčanja će morati da protekne neko vreme. Poudier mora i za taj čin da obavi sve potrebne pripreme.

Čak i pod pretpostavkom da do venčanja dođe brzo, Poudier neće moći tek tako, odmah da ukloni svoju mladu nevestu. Ne može nestati odmah. I do tog planiranog zločina će morati da protekne izvesno vreme. Moraće da širi glasine koje će na neki način objasniti Lilin nestanak. Poudier je u tome bio majstor. Glasinama koje je širio o Lili uspeo je da u očima mnogih od nje načini zločinca i čudovište. Živi dokaz za to bila je Elen Long. Ona je nesrećnoj Lili pripisivala smrt svog muža i otmicu jednog rudnika. Bilo kako bilo, do Lilinog nestanka bi moralo da protekne nekoliko nedelja, pa i meseci. Tako je bar pretpostavljao čovek iz Sedme brigade.

Poudier je to sebi mogao da dozvoli, budući da je držao sve konce u svojim rukama. Šejn je u njegovim očima bio mrtav. Njegovi momci koji su divljali ovde će mu podneti upravo takav izveštaj. Pitanje je, međutim, hoće li se prepredeni Poudier zadovoljiti izveštajem? Moguće je da taj oprezni kojot pošalje svoje špijunc da bi saznao istinu do sitnih pojedinosti.

Ukoliko bi saznao da se na farmi porodice Lombardo nalaze dvojica ranjenih ljudi, sigurno će i tamo doći do krvavog okršaja.

Pitanje je bilo da li je Poudier saznao da je Navaho prešao na Lilinu stranu. Uostalom, kako je uopšte tako brzo otkrio njen trag?

Tim pitanjem je Šejn uzalud razbijao glavu. Nikada ne bi došao na pomisao da mu je Elen Long iz Karsona pomrsila račune, pokvarila sve planove.

VIII

Dva sata kasnije došli su sa taljigama čija je tovarna površina bila pokrivena veoma debelim slojem sena. Došla su sva četvorica, stari farmer i njegova tri sina.

Robert Lombardo je ostavljao znatno pomirljiviji utisak što ga je očigledno stajalo prilično napora.

– Nisam verovao, niti pomišljao da bi to moglo imati ovakve posledice, Šejn – kazao je oborene glave. – Trebalo je da to za Elizabet samo bude pouka. Verovao sam da će se trgnuti i pokajati. Tada bi je naravno ponovo prihvatio, primio. Nisam mislio da zauvek, neopozivo odbacim i prokunem svoju krv.

Stari farmer je to govorio dok su Šejna podizali na taljige pokrivene senom.

– Niko nije bezgrešan i bez mana – pomagao mu je čovek iz Sedme brigade da savlada tešku nevidljivu prepreku. – Mogu potpuno da razumem vaš stav, Lombardo. Čini vam čast to što ste uvideli sve na pravi način.

Sedokosi čovek pruži Šejnu desnu ruku koju ovaj srdačno prihvati.

– Hvala vam Šejn, – kazao je stari farmer očigledno dirnut.

– Sve je u redu – uzvratio je Šejn. – Hajde da sada razmišljamo o onome što je značajnije, o budućnosti.

Robert Lombardo klimnu glavom. Bio je zabrinut.

– Ja sam već nešto smislio. Razmišljao sam mnogo o svemu. – Pri tome je bacio pogled na mrtve razbojнике. – Mi ćemo ih sahraniti ovde, ali ćemo napraviti pet grobova. Vi me shvatate, Šejn?

– Šest bi bilo još bolje. Jedan za Jonasa. Pouder bi mogao doći na pomisao da ga potraži. Ne mogu se oteti uverenju da taj zlikovac već sve zna. Saznao je to na način koji mi je nepoznat niti mogu da pretpostavim koji je mogao biti.

– Ja ću odjahati sa svojim sinovima i potpaliti mu pakao – kazao je Robert Lombardo. – Krajnje je vreme da neko dođe i traži od njega da odgovara za svoja dela. Moraće da mi vrati moju kćer, prinuđujući ga na to!

– Svi ćete platiti životom takav pokušaj – ubeđivao ga je Šejn. – To je posao u koji se vi uopšte ne razumete.

– Mi možemo da se borimo, Šejn! – pobunio se stari farmer. – Smatrate li nas možda slabićima i kukavicama?

– To nikako, uveravam vas! – uzvratio je Šejn. – Međutim, velika hrabrost u ovakvim slučajevima ne koristi. Ne bi koristila ni da vas je deset puta više. Protivnika kakav je Pouder ne možete pobediti u otvorenoj borbi. On zna samo za podmuklosti i prevare, za zasede! Vi biste svi otvorenih očiju srljali u propast. Ne, sklanjajte prste s toga! Tako ne možete ništa učiniti za Lili. Radije to prepustite meni.

– Ali vi ste teško ranjeni! – uzviknu stari farmer. – Trajaće najmanje dve nedelje dok bar upola čvrsto budete mogli da stanete na noge.

– To i nije tako loše.

– Zar imamo toliko vremena, Šejn? Ne smem ni da pomislim šta bi se sve do tada moglo dogoditi.

– Za početak će Lili biti na sigurnom – objašnjavao je Šejn umorno. – Tek kada se bude oženio njome, pripašće mu sve.

Sva četvorica Lombarda ga pogledaše zapanjeno. Bili su pogođeni ovim saznanjem.

– Šta vi to pričate? – uzviknuo je otac s nevericom. – Zar ta sotonha hoće da se oženi mojim detetom? O tome ja nemam pojma.

– Vi nam niste dali priliku da vam ispričamo celu priču – promrmlja Šejn, osećajući kako ga umor savlađuje i kako uranja u san.

– Sve ću vam objasniti kasnije. Ja...

U sledećem trenutku čovek iz Sedme brigade je zaspao čvrstim snom.

– Kakav tigar! – promrsi stari Lombardo. – Što mu nismo poverovali iz prve? Gde bi Lili bio kraj...

Bacili su se svom žestinom na posao da iskopaju šest grobova i tako zavaraju eventualne progonitelje. Radili su predano i brzo.

*

Homer Poudier je bio obuzet snažnim osećanjem trijumfa. Nije pretpostavljao da će to ići tako brzo. Bio je mišljenja da predstoji put, komplikovan lov na ljude, to jest na Lili Lombardo.

Onda je sasvim slučajno grupa njegovih izviđača i uhoda naišla u dolinu, upravo tamo gde su se Lili i Šejn ulogorili.

– Vi ste, dakle, sigurni da je taj Šejn mrtav? – upitao je Poudier upravitelj svoj pogled na Luisa Jarha, vođu njegovih izviđača. On je do sada uvek bio drugi čovek, iza Jonasa, Navaho Indijanca. Sada je najzad dobio mesto koje mu je po njegovom sopstvenom uverenju od uvek i pripadalo.

– Sasvim sigurno, gazda! – tvrdio je Jarha busajući se u grudi. Stajao je čvrsto i uspravno kao vojnik. To je, uostalom, i bio do pre pola godine. Vojnik – izviđač kao i Jonas. Mnogi od njih su bili otpušteni pošto više na indijanskom frontu nije bilo tako žestoko. Otpušteni izviđači su bili srećni i zadovoljni ako bi došli do nekog posla koji se dobro plaća, bez obzira na kojoj strani zakona.

– Znači, nedostaje nam samo Jonas u toj grupi – zaključio je Poudier. – Niste otkrili neki njegov trag možda?

– Ja pretpostavljam da se on nalazi na farmi Lombardovih – odgovorio je Luis Jarha. – Mogao bih se o tome pobrinuti uz pomoć nekoliko ljudi.

– Trebalo je da to središ odmah – procedi Poudier.

Iako je tražio da se ljudi u njegovoj službi striktno drže naređenja nerviralo ga je kada je nešto bilo odloženo za kasnije, kada nije odmah obavljeno na način koji mu odgovara.

Indijanac, vojni izviđač je, međutim, veoma vodio računa da ne odstupi od naredbe, da ne čini ništa na svoju ruku. To je uostalom i objasnio:

– Držao sam se vaših naređenja ser! – kazao je Jarha pomalo uvređen. – Hteli ste tu ženu živu što pre i po svaku cenu. Naređenje je glasilo da se ne bavimo ničim drugim.

Homer Poudier pomirljivo klimnu glavom. Nije mu se dopalo to što je Jonas još uvek živ. Međutim nije mogao da zbog toga bilo šta zamera Luisu Jarhu. Osim toga, Jarha je bio podmukao tip ko-

jeg je bilo bolje ne ljutiti i izazivati. Ljudi kakav je on vredeli su Pouderu zlata. Mnogo draži od momaka koji su postavljali glupa pitanja ili, još gore, razmišljali o onome što treba činiti.

– Sve je u redu, Jarho. Uzmi onoliko ljudi koliko ti je potrebno. Očekujem da taj Navaho najkasnije za tri dana bude mrtav.

– Po naređenju, ser!

Vojničko ophođenje bivšeg armijskog izviđača išlo je Pouderu ponekad na živce, ali nije dozvolio da se to na njemu primeti.

Ovoga puta je Jarho hteo unapred da raščisti još neke stvari da dobije precizna naređenja, a ne da mu se kasnije nešto prebacuje. Zbog toga je upitao:

– Šta ako nam ti farmeri budu stvarali teškoće, ser?

– Onda ćete im zapaliti krov nad glavom – kazao je Pouder. Najbolje je još ako uopšte ne bude preživelih.

– U redu, ser!

Homer Pouder dade znak rukom kao da otpušta Jarha. Ovaj se okrete na propisan vojnički način i krenu, a ostali članovi njegove grupe za njim.

Najzad je Homer Pouder ostao sam sa svojim čovekom od izuzetnog poverenja, Nikolasom Ingramom. Nalazili su se u velikoj Pouderovoj kući iza koje je bilo dvorište sa teretnim kolima.

– Da li je Lili dobro smeštena, Nik?

Ingram se isceri lukavo, zaverenički.

– Tamo je gde i pripada. U njenoj sopstvenoj zgradi. Uredio sam stvari tako da je vide što je moguće više osoba. Niko izvan našeg kruga nije primetio ništa neobično.

– Veoma brzo se primirila.

– Pa ona je, kako se zna, veoma lukava! – kazao je Ingram. – Verovatno se opredelila za neku novu taktiku. Sada hoće da dobije u vremenu. Verovatno kuva neko zmijsko jaje koje će podmetnuti. Treba da budeš oprezan, Homer. U protivnom, može nam prirediti jednog dana iznenađenje kakvo je priredila Fogartiju, ili neko slično.

– Ne brini, ja nemam nameru da spavam s njom.

– Ja bih te čak veoma odvrćao od toga. Ta drolja! Uspela je da pridobije Navaha, da pređe na njenu stranu. To doista nikada ne bih smatrao mogućim.

– Ona je prava veštica!

– Upravo zbog toga bih stalno bio na oprezu, Homer.

– Ona ne može učiniti više ništa – tvrdio je Pouder opušteno. – Zna ona vrlo dobro da je bez prestanka pod oštrom prismotrom, da se bdi nad njom. Ljudi već govorkaju svuda da njeno duševno stanje nije baš najbolje jer se ponaša krajnje čudno. To, naravno, sasvim odgovara mojim planovima, uklapa se u njih. Možda bismo mogli kasnije da okrenemo celu stvar tako da se ona u trenutku duševnog rastrojstva ubila, digla ruku na sebe.

– To uopšte ne bi bila loša ideja!

Iz hodnika su dopirali glasovi. Među njima je jedan bio ženski.

– Nemojte se toliko razmetati i praviti važni, čoveče! – obraćao se taj glas slugi kojem je bio zadatak da dočeka posetioce i u

ovom slučaju odbija. Imao je naređenje da nikoga ne pušta unutra. Zbog toga je i pokušao da zaustavi ženu koja je poštoto htela unutra.

– To je Elen Long! – isceri se Ingram kada joj je poznao glas. – Tu si se dobro upetljao, Homer. Nje se izgleda nećeš otresti lako.

– To uopšte i ne želim. Ona mi je još potrebna.

– Pustite me unutra, čoveče! – siktala je Elen Long. – Mister Poudier će vam izvući uši kada bude saznao da me niste pustili kod njega. Poudier je prišao vratima svoje velike kancelarije i otvorio ih. – Pobogu Smiti! – prekorevao je svog slugu. – Kako si mogao biti tako neljubazan! Moji se nalozi, naravno, ne odnose na gospođu Long.

Smešio se lepoj udovici krajnje ljubazno.

– Veoma mi je žao, Elen. Možete li mi oprostiti? Izdao sam nalog da odbije svakog posetioca jer je trebalo do pre nekoliko minuta da obavim neke neodložne stvari. Vi se u svakom slučaju i u svako doba izuzimate. Molim vas uđite!

Elen Long mu nije uzvratila osmeh i kao da je previdela njegov galantni pozivajući pokret rukom. Zabacila je ponosito glavu na potiljak i prošla mimo Poudiera.

– Pre nekoliko minuta sam saznala da je ona zver ponovo ovde – kazala je ljutito. – Zašto me niste obavestili o tome?

– Nisam vas nigde video – odgovorio je Poudier. – Mislio sam da ste legli na počinak.

– To je tačno. Posle večere sam prilegla malo, ali je trebalo da mi u svakom slučaju pošaljete obavest.

– Nisam hteo da vas uznemiravam – uveravao je Poudier topeći se od predusretljivosti. Ipak, počelo je da ga nervira držanje ove žene pune prebacivanja i prekora. To njegova sujeta, pre svega kada su žene u pitanju, nije mogla da podnese. Za njega su žene bile niža bića koje valja iskoristiti bilo za uživanje, rad ili neki drugi način.

– Moglo se dogoditi da niste sami, da imate društvo.

– Šta vi to sebi dozvoljavate?

– Pa bilo bi sasvim prirodno – uzvratio je Poudier ne pokazujući da ga je bilo šta izbacilo iz ravnoteže. – Ali Elen zbog čega se toliko uzrujavate? Mi smo, pobogu, odrasli ljudi!

Udovica je klonula u jednu naslonjaču.

– U pravu ste, Homer – počela je da uzmiče. – Izvinite ali sam bila van sebe kada sam čula da se ta zver vratila kao da se uopšte ništa nije ni dogodilo. Ja sam mislila da hoćemo da je izvedemo pred sud. Zar ste vi promenili mišljenje, smislili nešto drugo?

– Mi ne možemo učiniti baš ništa – slagao je Poudier. – Ne može se dokazati da je počinila bilo kakvo razbojništvo.

– I zbog toga vi nameravate da ostanete mirni, ne preduzimate ništa?

– A šta mi preostaje drugo, Elen?

– Nego Homer, šta je bilo sa Šejnom?

– Njega su moji ljudi ustrelili.

– Zbog čega? Mogu li konačno da saznam celu istinu.

– Šejn je bio sa Lili i sa Indijancem kada su do njih stigli moji ljudi – objašnjavao je Homer Pouder. – Odmah je došlo do žestokog puškaranja. Četvorica mojih ljudi je stradalo pri tom. Šejn i Navaho su se borili kao izbezumljeni. Naravno nisu imali šansi. Lili je pozdravila moje ljude kao spasioce. Tvrdi da je Indijanac oteo silom. On i Šejn su najverovatnije smislili plan da otmicom izvuku novac, da ucenjuju.

Ove laži je Elen Long prihvatila bez rezerve. Čak je cela priča uticala na njen gnev i mržnja prema Lili Lombardo dobije još veće razmere, ukoliko je to uopšte bilo moguće.

– Ta zver! – siktala je lepa udovica. – Celu stvar je veoma nešto okrenula u svoju korist!

– Pa nije tek tako nazvana lukava Lili. Poznata je kao takva – kiselo se smešio Pouder. – Vidite i sami, Elen, nama su ruke vezane. Ne možemo preduzimati baš ništa. Još bismo ispali smešni, napravili budale od sebe.

Elen Long je prebledela kao kreč. Nekoliko trenutaka je sedela zavaljena, sklopljenih očiju.

– Jedan konjak, možda? – pitao je Homer pun saučešća. Pitaјуći već je natočio piće.

Zahvalila je i ispila žestoko piće. Nešto malo boje vratilo joj se u obraze. Bilo je to za nju gorko saznanje, težak poraz. Sve njene nade je polagala u Šejna još od samog početka. Onda je uobrazila da on igra pogrešnu igru i da je ona delovala prenaglјeno, pa se udružila sa Pouderom.

Taj pucanj je krenuo pogrešnim smerom. Potvrdilo se da je delala i u tom slučaju brzopleto i prenaglјeno. Učinila je nepravdu Šejnu koji je učestvovao u otmici Lili. Već je bio učinio prvi korak u pravcu hvatanja Lili za njen račun, kada je ona pohitala da traži savezništvo Homera Poudera. Lili Lombardo je već bila u njegovoj vlasti i on je hteo da je sredi na samo njemu znan način.

Sada je Šejn na žalost mrtav. A Lili, ta prepredena drolja, je ponovo bila na slobodi.

Da samooptuživanje bude još teže, Elen Long je sada bila uverena da je njen najljući neprijatelj, lukava Lili prošla nekažnjena upravo njenom krivicom.

– Ništa se tu ne može izmeniti Elen – uveravao je Pouder. – I meni je zbog toga svega prokletеo žao. Međutim, morate znati da protiv Lili nema nikakvih čvrstih dokaza!

Elen Long ga je posmatrala kao da ne veruje u ono što čuje.

– Moraćemo draga Elen da sačekamo povoljniju priliku!

Elen Long je dozvolila da joj natoči još jedno piće. Pošto ga je ispila, rekla je odlučno:

– U tom slučaju meni ostaje samo jedno!

– Šta smerate, Elen?

– To ćete već videti, kada se bude dogodilo! – kazala je ledeno.

– Meni nije preostao drugi izbor. – Rekavši to ustala je i uputila se prema vratima.

– Laku noć, džentlmeni – pozdravila je i ponosnog držanja izašla iz kancelarije.

Pripadala je onoj vrsti žena koje u svojoj neutoljivoj mržnji nisu u stanju da smisle bilo šta razumno.

Elen Long je htela i naumila da ubije Lili, smatrajući je najopasnijom otrovnicom svih vremena.

To je Homer Pouder i slutio, ali je mirno kao i uvek izdao uputstva za taktičko delovanje. Njime je sudbina Elen Long trebalo da bude zapečaćena.

IX

Luis Jarho je poveo četvoricu momaka. Bili su to brižljivo odabrani revolveraši. Po njegovom mišljenju taj broj je bio više nego dovoljan. Hteo je, međutim, da se prvo uveri da li je Šejn doista mrtav. Ako je preživeo puškaranje, morao je bar biti ranjen. A onaj prokleti Navaho je već dobio svoje. Možda se negde uz put našla neka dobra duša da ga ukopa. No, Luis Jarho je bio temeljan čovek. Prvo je odjahao do mesta gde je Navaho iznenadio Lili. Tamo je brižljivo pretražio tragove. Našao ih je veliki broj. Uostalom, bio je vodič i izviđač, što znači da ih je čitao kao otvorenu knjigu.

Našao je i dvojicu ubijenih revolveraša ispod kamenja. Zahvaljujući tome uspeo je približno da sastavi mozaik, da zaključi šta se na tom mestu zbilo.

Šejn i Lili su sa ranjenim Indijancem odjahali odatle. Upravo te tragove sledila je banda. Protekla su dva dana u dugom i naporom jahanju. Pet surovih momaka stiglo je na domak farme porodice Lombardo. Kretali su se oprezno kao vukovi lutalice. Niko od farmera nije primetio da su tu u blizini.

Uveče, kada se mrak već počeo da spušta stigli su u udoljicu u kojoj se došlo do borbe i u kojoj je navodno poginuo Šejn.

Videli su šest grobova, ali je to kod Jarha samo izazvalo prezriv osmeh. On je već nešto naslutio. Nešto sasvim određeno.

– Otkopavajte! – naredio je svojim ljudima.

Banditi su poslušali mrmljajući. Međutim, nije trebalo da otkopavaju baš dugo, jer je njihov vođa pokazao na nepogrešivim predosećanjem na dva prazna groba.

Sada je sve bilo jasno.

– Prokleti lupeži! – uzviknuo je Jarho. – Baš to sam i pretpostavljao. No, neka im bude, doživće iznenađenje kakvo im do sada verovatno niko nije priredio.

– Znaš li ti uopšte gde su oni? – pitao je jedan od momaka.

Luis Jarho ga odmeri sažaljivo.

– Glupane jedan!

– Ti misliš da su na farmi?

– A gde bi inače bili, do sto đavola! Noćas ćemo ih posetiti i naravno izručiti tople olovne pozdrave.

Takva opaska je izazvala spontani smeh. Iako je njome izrečena presuda na smrt ljudima koje nisu ni poznavali izuzev Jonasa, lupeže je to zabavljalo.

Momci ipak nisu bili sigurni da li se taj topli pozdrav odnosi samo na Šejna i Jonasa ili ne. Zbog toga je jedan upitao:

– A šta sa farmerima?

Luis Jarho je načinio pokret rukom koji je sve objasnio. Uperio je palčeve prema zemlji.

– To bi moglo da uskovitla veliku prašinu – upozorio je drugi. Ima ovde u okolini i drugih farmi.

– Pa šta? Pre nego što ti tupavi seljaci bilo šta primete, mi ćemo već biti iza sedam brda i dolina. A sada me slušajte dobro. Evo mog plana...

Bio je to vraški, pakleni plan. U plan je uključio sve pojedino-sti. Ništa nije prepustio slučaju. Moralo bi se dogoditi čudo da toj grupi ubica iko sa farme Lombardo umakne, izvuče živu glavu.

*

Bilo je oko deset sati uveče. Jedan jahač je zaustavio konja na farmi Lombardovih, to jest u dvorištu ispred farmerske kuće.

– Halo, budi pozdravljena kućo! – doviknuo je jahač ne silaze-ći s konja. Bio je to uobičajen pozdrav u ovakvim situacijama i u ovoj zemlji gde noćni posetioci nisu uglavnom bili dobrodošli.

U farmerskoj kući je još uvek gorelo svetlo. Kroz jedan od prozora se moglo videti unutrašnjost jednostavno uređene dnevne sobe. Tri čoveka sedela su za stolom i igrala karte. Četvrti čovek je sedeo u naslonjači i čitao knjigu. Bio je to sedokosi otac-farmer.

Rekao je nešto svojim sinovima. Sva trojica su spremno ustala i pošla napolje da pozdrave i dočekaju kasnog putnika, namerni-ka. Ni jedan od njih nije nosio oružje. Međutim, kada su stupili u hodnik, kako je pretpostavljao kovač ovog paklenog plana, izviđač Luis Jarho, sigurno će predostrožnosti radi uzeti sačmarice.

Jahač u dvorištu je to znao, računao je s tim, jer je poznavao navike takvih ljudi. Doista sinovi farmera su držali sačmarice u rukama kada su stupili na verandu.

– Dobro veče – pozdravio je jahač. – Iz daleka sam ugledao svetlost pa sam pomislio da bih ovde možda mogao da prenoćim. Možda u ambaru?

Smeškao se ljubazno. Mladi farmeri su u međuvremenu spu-stili sačmarice. Od ovog stranca izgledalo im je ne pretilo nikakva opasnost.

– Pa to je jasno – kazao je Kris Lombardo. – U našoj kući se veoma drži do gostoljubivosti. Smestite svog konja i dođite u kuću. Ostalo nam je nešto od večere. Vi ste sigurno gladni.

– Creva mi već duže vreme krče – uzvratila jahač osmehujući se. – Hvala na pozivu.

Izvukao je desnu nogu iz uzengije i kliznuo iz sedla tako da bi mu telo životinje služilo kao zaklon.

To je bio deo plana, njegov početak. Sve je teklo mnogo jedno-stavnije nego što je ubica i pretpostavljao.

Onog trenutka kada se maknuo s nišanske linije, glasilo je do-govor, ostali će izroniti iz mraka i otvoriti vatru. Tri mladića će

stajati na osvetljenom prostoru i predstavljati vidljivu metu. Koji trenutak kasnije će tamo ležati i neće više predstavljati opasnost. Što se pak starog farmera tiče, s njim će sve obaviti još lakše, po kratkom postupku.

Plan je bio da prodru u kuću i da dvojicu ranjenika za kojim su u stvari i tragali, likvidiraju u posteljama.

Ubice su znali da se dvojica ranjenika nalaze u jednoj sobi na spratu. Ležali su tamo a farmeri ih negovali. Pun sat su dvogledom posmatrali kako jedan od sinova farmera ulazi u tu prostoriju noseći poslužavnik s hranom. Spustio je poslužavnik na sto, onda prinosio tanjire, prvo levo pa desno jer su se tamo nesumnjivo nalazile postelje smeštene uz zidove. Od tada je Luisu Jarhu i njegovim ubicama bilo jasno da su ranjenici tu u kući farmera Lombarda.

Ken Hanter, tako se zvao glasnik smrti, tobož bezazleni noćni posetilac ove farme, nije sasvim kliznuo iz sedla kada je pucnjava počela. Ispaljeni su prvi meci. Svetlost koja je izbijala iz cevi dolazila je spolja izvan dvorišta. Ken Hanter se saže i poteže revolver da bi pucao tek kada prodre u kuću, to jest kada sinovi farmera budu pokošeni.

Čuli su se povici trojice Lombarda i na svoje užasavanje i zaprepašćenje lupež iza konja primeti da je samo jedan od trojice braće pogođen. Ostala dvojica su se povukla u kuću i žestoko pucala iz svojih sačmarica.

U svom uzbuđenju Ken Hanter nije primetio da se događa nešto sasvim neobično. Naime, nisu pucali samo članovi njegove grupe.

U istom trenutku kada je blesnula prva svetlost iz cevi oružja pritajenih ubica, zagrmeli su pucnji i sa jednog prozora na spratu farmerske kuće.

Dvojica strelaca sa gornjeg prozora gađala je podmukle strelce iz zasede koristeći upravo vatru koja je bleštala iz njihovih oružja kao mete. Uostalom, to je bio jedini način pogoditi napadače koje je noć inače prikrivala. I Jonas i Šejn su očigledno imali bogato iskustvo u ovakvim noćnim obračunima.

Sve se to odigravalo u veoma ograničenom vremenu. U pitanju je bilo nekoliko sekundi, najviše minut. No niko od učesnika ovog puškaranja nije imao vremena da razmišlja koliko okršaj traje.

Ken Hanter je upravo pritrčao osvetljenom prozoru dnevne sobe i nanišanio na starog farmera koji je naravno već odavno ustao iz naslonjače. Uprkos tome bio je vidljiva i sigurna meta ubici koji se prikrao neprimećen. Bar je tako mislio. Već je zgrčio kažiprst kada u istom deliću sekunde njegovo lice postade ukočena maska. Bio je kao okamenjen, a na slepoočnici se mogla videti mala crvena rupa. Pao je kao posečeno drvo ne dajući glasa od sebe.

Sa gornjeg sprata odjeknu jedan za drugim mnogobrojni pucnji, a onda odjednom zavlada tišina.

Šejn i Navaho siđoše niz stepenice. Bili su bez odeće do pojasa, jer su im grudi pokrivali debeli zavoji.

Stari farmer i dvojica njegovih sinova su upravo uvlačili naj-

mlađeg u dnevnu sobu. I Kris Lombardo, srednji sin je bio ranjen u rame. Koristio se samo jednom zdravom rukom.

Niko nije obraćao pažnju na Jonasa, Navaha i na Šejna. Bili su suviše obuzeti onim što im se dogodilo.

– On je živ – kazao je stari farmer. – Momče, živ si...

Patrik je jako krvario ali je Šejn procenio da će se izvući. Taj momak je u nesreći koja ih je zadesila imao malo i sreće.

Šejn i Navaho su izašli iz kuće. Kroz noć su se čuli jauci i ječanje. Posle izvesnog vremena su našli Luisa Jarha. Bio je jedini koji je preživeo ovaj okršaj. Odvukli su ga preko dvorišta do kuće a onda u dnevnu sobu. Razlozi za ovakav postupak nisu baš bili saosećanje i briga. Trebalo je saznati nešto od ranjenika, nešto što bi ih uputilo na pravi trag i pomoglo im.

U dnevnoj sobi su dvojica nepovređenih Lombarda upravo previjali najmlađeg, Patrika. Kris je čekajući da na njega dođe red, pritisnuo čistu krpu na ranjeno rame koje je takođe krvarilo.

Šejn i Jonas pustiše teško ranjenog Jarha da klizne na pod. Bio je dva puta pogođen u grudi što je govorilo da nema više nade za njega. Neće se izvući.

Luis Jarho je to znao i sam.

– Nemojte se truditi – s mukom je rekao isprekidanim glasom. – Sa mnom je gotovo. No i vi ste ubrzo na redu. Gazdi niko ne uspeva da umakne.

– Šta je sa Lili? – pitao je Navaho. – Šta ste učinili s njom?

Razbojnik, iako već na pragu smrti, razvuče lice u grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Ni traga od straha na njegovom licu, iako je znao da mu se ostatak života može već brojati minutima.

– Šta je sa njom? Pa to vi veoma dobro znate. Za sada, to jest za neko vreme joj se neće dogoditi ništa. Ali ona druga, ona plavuša iz Karsona, nju će gazda poslati u večna lovišta. Možda već i jeste.

Disao je sve teže. Gotovo se moglo videti kako mu život ističe iz tela.

– Elen Long? – iznenadio se Šejn, ne mogavši da poveruje svojim ušima. – Jesi li mislio na nju?

– A na koga dr...gog? – prošaputa Jarho jedva čujno. – Zahvaljujući njoj su tako brzo saznali sve, ušli u trag. Ona je poslala jednog svog čoveka da prati Šejna. Bila je ubeđena da si je ti izdao.

– I tako je postala saveznik Homera Poudera.

Grimasa nalik na osmeh nije silazila sa lica samrtnika.

– Ona ga čak smatra prijateljem koji joj misli dobro. Biće to za nju grozno osvešćenje. Čuo sam ono što su gazda i Ingram govorili o njoj. Elen će biti likvidirana isto kao Lili ali ova druga kas...

Osmeh je iščezao sa Jarhovog lica. Ugasio se. U očima nije više bilo sjaja. I one su se ugasio kada i sam život u njemu.

Šejn je čuo i saznao dovoljno. Lagano se uspravio. Pogledao je Indijanca upitno.

– Šta ti misliš Jonas?

– Ne bismo smeli da to odlažemo, da gubimo vreme. I ti tako smatraš, zar ne?

– On sada još ne računa s nama – zaključí čovek iz Sedme brigade. Osećaš li se i ti manje-više sposobnim?

– Sve zavisi od tebe, Šejn.

– Kada ćemo odjahati?

– Odmah!

Stari farmer Robert Lombardo im priđe.

– Ja znam šta vi smerate – kazao je. – To bi bila ludost. Taj put nikako nećete izdržati, o borbi da se i ne govori. Zar zaista hoćete da osudite sebe na propast?

– Ne smemo dati Homeru Poudneru ni trenutka predaha! – tvrdio je Šejn. – On ne sme nipošto saznati šta se ovde odigralo. U stvari on čeka povratak svojih ubica i izveštaj da smo likvidirani. Dakle, ne računa s nama, s našim dolaskom. To je naša velika prednost. Hajdemo Jonas da pokupimo naše stvari!

Popeli su se zajedno uz stepenice u svoju sobu, obojica još prilično bleđi i upalih obraza. Stari farmer je bio u pravu tvrdeći da takav poduhvat nije razuman da su obojica još slabi. Međutim, on nije računao s bitnim činiocem, upornošću i odlučnošću obojice, bez obzira što se još ni upola nisu oporavili. No proverili su jednu veoma bitnu stvar: i utvrdili da mogu opet odlično baratati puškama i revolverima. Na borbu pesnicama u svakom slučaju ne treba računati, do nje neće doći. Pred njima je bio obračun u kojem ni jedna strana ne sme očekivati obzire ili pošteđivanje. Ulog je bio suviše visok!

Kada su se vratili u dnevnu sobu, Patrik je ležao na sofi a grudi su mu bile omotane debelim zavojem. Kris je sedeo u naslonjači svoga oca sa zavojem oko ramena.

– Otac i Čarls su otišli da vam osedlaju konje, napolju su – saopštio je Kris. – Otac je uvideo da vas ne može zaustaviti.

– Zar on uopšte i želi? – čudio se Šejn.

– Svi smo vam mi zahvalni jer hoćete toliko da rizikujete za nas, za našu sestru. No mi ćemo celog života imati razloga da prebacujemo sebi, da nas grize savest ako vam se nešto dogodi. I mi onda snosimo krivicu.

– Mi, momče jašemo po slobodnoj volji jer je to naša odluka.

– Ja jašem zbog Lili – kazao je Navaho sumorno. – Ja sam joj to obećao!

Upravo u tom trenutku se stari farmer vratio unutra. Čuo je šta je Indijanac kazao.

– Jonas! – zagrmeo je njegov glas. – Postoji li nešto između tebe i Lili, nešto što ja ne znam?

– Da, mi ćemo se venčati kada sve ovo prođe! – kazao je Navaho suvo.

Za trenutak je izgledao kao da će izbiti eksplozija. Bio je to prekrupan zalogaj za bogobojažljivog, pobožnog farmera sa daleke usamljene farme. No u poslednje vreme događale su se prilično neobične, neočekivane stvari koje su već u izvesnom smislu izmenili njegove nazore i poglede na život, način rasuđivanja. Zbog toga je Robert Lombardo udahnuo vazduh punim plućima a ne slepoočnicama mu nabreknuše žile. Trenutak kasnije je ispuštio va-

zduh iz pluća a ramena mu klonuše. Bio je to veoma upečatljiv prizor neme borbe čoveka koji je još do pre najviše dve nedelje bio znatno drugačiji. Teškim koracima prišao je Jonasi i spustio od rada ogrubelu tešku ruku na rame.

– Za malo da se ponovo ogrešim – kazao je uzbuđeno. – No neću više da mislim i delam nepravedno. Ako se vas dvoje volite, onda budite srećni zajedno, jedno s drugim. Imate moj blagoslov. Saopšti to Lili kada...

Nije rekao misli do kraja strahujući da bi njegove reči mogle da skrenu sudbinu neželjenim putem.

– Idite s bogom, vas dvojica. Neka vas njegova milost prati. Mi ćemo se moliti za vas. To je sve što možemo učiniti.

Posle toga je farmer spustio svoje teške, grube ruke na Šejnova ramena i zagledao mu se u oči.

– Mnogo sreće Šejn. I... – Oklevao je, a onda kao da je podstakao neku skrivenu unutrašnju snagu i dodao: – Voleo bih da mogu da učinim nešto da vratim točak vremena unazad i izbrišem nešto što se na moju žalost odigralo. Naime, da sam vas odmah prihvatio i ukazao vam gostoprимstvo u svojoj kući, mnogo toga se ne bi dogodilo. Mogao bih samog sebe da proklinjem do kraja života...

– To uopšte nije potrebno – uveravao ga je čovek iz Sedme brigade. – Vi ste u mojim očima čovek pun lepih osobina. Verovatno bih i ja da sam bio na vašem mestu mislio kao vi i delovao isto. Niste ni mogli drugačije. U stvari, vas je takvim učinio bol. No sada ste mnogo štošta uvideli. Ostajte zdravo, mister Lombardo!

– Budite zdravo vas dvojica, to je najvažnije!

Nešto kasnije su Šejn i Navaho jahali kroz noć u pravcu severa. Najveći deo puta jahali su korakom. Samo su povremeno puštali konje da krenu umerenim kasom. Jedino nisu smeli da rizikuju galop. U tom slučaju bi se njihove tek zaceljene rane mogle da otvore, da prokrvare. Već sam put po sebi bio je veoma rizičan poduhvat. Da se i ne pominje ono što su imali na umu, ono što su smerali.

X

Bile su u jednoj gotovo praznoj prostoriji podruma Lilinog hotela. Istoj onoj u kojoj je nedavno ubijen maršal Vinsent Modika i to na grozan, surov način.

Lili su te scene stalno bile pred očima. Znala je da će skoro i nju snaći nešto slično. Očajna ležala je na tvrdoj dasci koja joj je data kao ležaj i gledala u prazno.

Na drugoj tvrdoj drvenoj postelji sedela je Elen Long. I u njejoj glavi su se motale slične misli. Osećala se isto tako kao i Lili. Ove dve žene postale su igrom sudbine sapatnice.

Dva dana je prošlo od kada je Elen Long upala kod Lili u njene privatne odaje u hotelu van sebe od gneva i mržnje. Divlje optu-

žujuće reči bacila je u lice svojoj navodnoj neprijateljici. Došlo bi možda čak do mnogo žešće rasprave i fizičkog obračuna da Lili nije sve saslušala izuzetno strpljivo.

Posle toga je govorila Lili. Elen Long je tada slušala veoma strpljivo, što se nije moglo u prvom trenutku očekivati. Bila je zapanjena već posle prvih reči. Nije mogla da shvati ni da poveruje. Lili je najzad uspela da ubedi lepu udovicu. Njoj je najzad pala koprena s očiju. To međutim, u ovom položaju, u zaključanom podrumu nije moglo da joj pomogne. Nije im mnogo moglo pomoći ni to što su odlučile da se povežu i sklope savez protiv Poudera.

Dve zatočene žene nisu imale priliku da kuju planove. Homer Poudier i Ingram uleteli su unutra i obrušili se na dve žene. Vukli su ih surovo a zatim vezali. Posle toga su krišom, tajno spuštene u podrum u prostoriju gde je i državni maršal okončao život. Bila je to već treća noć u podrumu, pa dve nesrećnice nisu više nalazile reči da jedna drugu hrabre ili teše.

Bile su osuđene na smrt. Sada je samo bilo pitanje vremena kada će Homer Poudier svoju pretnju sprovesti u delo.

On im je, istina, i obećao da će ih pustiti na slobodu kada mu budu prepisale svoju imovinu ali je i to obećanje bila samo jedna bedna, podmukla laž.

Sada je hteo da ih muči tako dugo dok ne budu dobrovoljno potpisale dokumnat o predaji imanja i još molile za oslobađajući metak. Inače, mogao ih je držati u ovom podrumu godinama, da kao živi leševi provedu ostatak života u ovom podrumu.

Oni koji su samo znali Homera Poudera kao kicoša i džentlmena nikada ni u snu mu ne bi mogli pripisati toliku surovost. Na žalost, Lili je znala kakav je on. Ne samo znala, nego i osetila. Sada je to bilo tragično saznanje i za Elen Long. Bilo je doista bestijalno koliko se taj zločinac naslađivao njihovim patnjama i njihovim očajanjem.

U međuvremenu je odustao i od braka sa Lili. Taj plan je napustio pod uticajem svog bliskog prijatelja Ingrama. Smatrao je mnogo sigurnijim da toj lukavoj Lili ne pruži više nikakvu šansu nego da je likvidira. Stalno je podsećao Poudera na ono što je zadesilo prevejanog i surovog Časa Fogartija. Budući da je situaciju već dovoljno čvrsto držao u rukama, nije bilo teško promeniti odluku i jednostavno osuditi Lili na smrt, ne misleći na bilo čiju reakciju i primedbe. Nije potrebno, tvrdio je Ingram, praviti gužvu, nepotrebno je bilo kakvo venčanje.

– Za sve sam ja kriva – jadikovala je Elen. – O bože, trebalo je da slušam svoja osećanja. Imala sam poverenja u Šejna. A onda sam uobrazila da si se udružila s njim i da zajednički pripremate neke prljave rabote. Sve je izgledalo tako kao da si ti otrovni pauk koja povlači svoju otrovnu mrežu, Lili!

– Prestani konačno sa tim, Elen! – jeknu Lili. – Ne možemo da vratimo vreme unazad da učinimo tako kao da se nije dogodilo ništa. Ne mogu više da podnesem da slušam te silne prekore i optužbe koje upućuješ samoj sebi. Uostalom, nisi ništa više kriva za sve od mene same. I ja sam pala na njegove priče, laži i prevare. To se

jednostavno ne može ni poreći, a ni izmeniti. Moramo se pomiriti s tim i gotovo.

– Kada bi bar Šejn bio u životu! – uzdahnu Elen Long.

– On je mrtav – kazala je Lili s neskrivenom gorčinom. – Vide-la sam svojim očima kada je pao pokošen.

– A onaj Indijanac, šta je s njim? Šta je s Jonasom?

– On leži ranjen na našoj farmi.

– Na farmi tvoga oca i tvoje braće? Šta je uostalom s njima? Ipak, njih su četvorica, koliko znam.

– Oni su jednostavni, pobožni ljudi i bili bi potpuno nemoćni protiv Homera Poudera.

– Znači moramo se jednostavno prepustiti sudbini? Ja to još uvek ne mogu da shvatim niti da poverujem.

Jedna vrata zaškripaše jer su šarke bile zardale, a zatim se čuo metalni tresak. Hladan vazduh, promaja, osvoji prostoriju u kojoj su se nalazile dve zarobljenice. Zadrhtale su od hladnoće jer gotovo i nisu imale odeće na sebi. Bolje rečeno odeću su predstavljale krpe, dronjci! Već su im nekoliko puta nasilno skidali odeću da bi ih zločinci mučili i silovali.

Verovatno su i sada dolazili da ih kinje i obeshrabruju. No obe žene kao da su potpuno otupele, to im više nije značilo ništa ili bezmalo ništa. Predale su se sudbini, postale krajnje apatične.

Došli su noseći baklje i fenjere. Svetlost u ovoj prostoriji je de-lovala gotovo avetinjski. Dve nesrećnice u nemogućnosti da se brane ili odupiru, nisu ni podigle pogled.

Podrugljiv smeh se zaorio prostorijom. Tu su stajali Homer Poudier, Ingram i još četvorica plaćenih momaka. Poudier im se obratio podstičući ih na najgore:

– Hajde, momci pokažite im sada kakvi ste muškarci. – Rekavši to Homer Poudier se grohotom smejao a gotovo prazna podrum-ska prostorija je odzvanjala.

XI

Ostavili su konje ispred grada. Jonas se mnogo bolje snalazio jer je poznavao grad. U velikoj kući koja je pripadala Lili ni jedan ugao mu nije bio nepoznat. Osetio je laku jezu ulazeći kroz prozor na zadnjoj strani zgrade.

Već puna dva sata su motrili na grad, a naročito Lilin hotel. Jonasu je sada sve bilo jasno. Bio je siguran kako stvari stoje. Lili nije bila u svom stanu na gornjem spratu. Tamo su bile neke druge osobe. Stekao je utisak da Homer Poudier gleda na „Kvin Lili“ hotel kao na svoje vlasništvo. Za sada se, kako je cenio Šejn, Navaho ponašao pribrano i oprezno. Međutim, poznavao je Indijance pa je strahovao da nešto ne izazove njegov gnev i spontanu akciju, što bi moglo da im oteža, ako ne i pokvari plan. S lukavim protivnikom trebalo je lukavo i oprezno.

Za Jonasa je to značilo samo jedno, Lili je bila u podrumu. Tamo je naravno bila zaključana. Tamo gde je pre kratkog vremena bio ubijen USA maršal. Upravo ubistvo maršala Vincenta Modike

bio je razlog što je u ovom Navaho Indijancu sećanje na taj događaj izazivalo nelagodnost i mučninu. Nešto se u njemu opiralo protiv silaženja u podrum jer je u njegovom narodu postojalo vero-
vanje da duše mrtvih dugo još borave nemirne i u stalnom po-
kretu na mestu gde su njihova tela pala nasilnom smrću. Donosilo je nevolje pa i nesreću vratiti se na takvo mesto, pogotovu ako se prisustvovalo samom činu ubijanja.

Jonas je bio tu, prisutan. On je bio sukrivac ali o tome nije Šejnu kazao ni reč. U očima čoveka iz Sedme brigade morao je ostati hrabar momak koji je pukom slučajnošću – naleteo na Homera Poudera.

Izgledalo je da mu Šejn veruje sve. Što se Indijanca tiče, on sam je došao do uverenja da je na najboljem putu da sahrani svoju mračnu prošlost. Da počne nov, lepši i naravno bolji život. Čak kao da nije više bio svestan ili nije bar dovoljno, koliko je razbojništava i zločina počinio u svom životu. Za njega je sve to bilo izbrisano, nestalo. Hteo je da bude tako, pa je snaga njegove želje potisnula sve.

Sada, međutim, silazeći uzanim stepenicama u podrum odjednom ga je obuzela, bezmalo savladala rđava savest. Sve intenzivnije se sećao ubijenog maršala. On mu nije više izlazio iz glave. Osetio je kako mu se koša diže na glavi, pa je išao ispred Šejna zastajkujući i oklevajući. Šejn, naravno, nije znao razlog. Tumačio je to Indijančevom oprežnošću i povremenim osluškivanjem.

Ugledali su treperavu svetlost baklji, znak da je opasnost veoma blizu. I bila je. Hodnikom je trenutak kasnije odjeknuo neobuzdan, divlji smeh Homera Poudera.

Nekoliko sekundi kasnije se hodnikom prolomio vrisak dveju žena od kojih je i Šejnu, a i njegovom pratiocu krv počela da se ledi u žilama. Bio je to onaj prelomni trenutak od kojeg je Šejn strahovao. Navaho je zaškrgutao zubima i pojurio, ustremio se u pravcu iz kojeg je dopirao Pouderov smeh ne obazirući se na to što su ga morali čuti. Opreznost je bila odbačena, ostala je samo mržnja i slepa želja za osvetom. Čovek iz Sedme brigade je naravno pokušao da ga zadrži ali bez uspeha.

Kao razbesneli bik ustremio se Jonas sve do kraja uzanog tajnog hodnika i stigao do glavnog prostranog podrumskog dela jako osvetljenog fenjerima i bakljama.

U ćeliji koju su zatvarala vrata s rešetkama obe žene su bile vezane za stubove na neopisivo surov način. Već i sam način na koji su bile vezane mora da im je izazivao neizdržljive bolove.

Jonas je bio van sebe.

Šejn bi prvo pozvao razbojнике da se predaju, no Indijanac je pucao bez opomene, odmah i to uz prodorne ratničke povike Navaha.

Šest lupeža je odgovorilo vatrom. Reagovali su brzinom zmije zvečarke. Ni Šejnu u ovakvoj situaciji nije preostajalo ništa drugo nego da puca. Svaka opomena, svaka reč bila bi suvišna.

U podrumskim prostorijama su pucnji odjekivali kao u klancu

pa je buka bila nesnošljiva. Izgledalo je kao da će se cela kamena konstrukcija svakog trenutka srušiti.

Bila je to borba bez milosti. Lavovski deo borbe pripadao je Jonasu, Indijancu.

Bio je to nestvaran, gotovo avetinjski prizor. Stajao je tu lako povijen, otvorene košulje ispod koje su blještali beli zavoji i mah-nito pucao iz „vinčesterke“ naslonjene na bedro.

Prizor, slika od koje podilazi jeza.

Meci su ga pogađali a on se pri svakom pogotku nesvesno trzao ali nije padao. Stajao je tako dok njegova „vinčesterka“ nije ostala prazna, bez i jednog metka. Tek tada je klonuo na kolena. No još je uspeo da izvuče svoja dva revolvera i da ih isprazni pucajući nezadrživo, iako to više nije bilo potrebno. Prosto bila je to neka vrsta neobuzdane, nezadržive erupcije vulkana.

Klećao je nekoliko sekundi sa praznim revolverima u rukama i gledao Lili.

– Lili, ja...

Lagano je padao licem prema podu. I šestorica razbojnika je ležalo tu ne dajući znake života.

Preživio je jedino Šejn. Osloboodio je Lili i Elen njihovih veza oštrim nožem koji je nosio u sari čizme. Obavio je to brzo.

Nesrećne žene su piljile u njega kao da pred sobom imaju priviđenje. Samo im se osmehnuo da ih ohrabri. Taj osmeh, je istina, značio i zadovoljstvo što mu je još jednom uspelo da reši slučaj koji ga je zamalo odvuкао na pogrešan trag. Izvršio je zadatak koji mu je postavila Sedma brigada.

Tajnim stepenicama, istim onim kojim je stigao ovamo sa Jonasom, vratili su se u Liline odaje. Ona se, koliko je bilo moguće uredila i naravno obukla, a onda izdala naređenja da se poginuli uklone iz podruma. Pružila je gostoprimstvo Elen Long i omogućila joj da se uredi i odmori.

Razbojnici su sahranjeni na Lilin zahtev što dalje od grada koji je nosio njeno ime – Lombardo. Nosio ga je časno sve do Poudarovog dolaska.

Ne treba ni naglašavati koliko je pažnje i brige bilo poklonjeno Šejnu. Teško mu je padalo što se Elen Long stalno vraćala na svoju krivicu, optužujući sebe i kajući se naravno. Šejnu se nekoliko puta zaigrao osmeh na licu jer je primetio da lepa udovica govori o svojoj krivici i o kajanju naročito žustro kada bi ostajali sami a Lili odlazila da sređuje neke svoje poslove u hotelu.

Elen Long je htela više od oprostaja, htela je Šejna. Ona, međutim, nije smatrala da time ugrožava Lili jer je vlasnica ovog malog grada bila duboko pogođena Jonasovom pogibijom i odlučila da njegovo telo prebaci do farme svojih roditelja i tamo ga sahrani kao člana porodice. Smatrala je da mu to duguje.

Čovek iz Sedme brigade je objasnio Elen Long da je obećao Lombardovima posetu i da će pratiti Lili, a i Jonasove posmrtnе ostatke do tamo. Nije naravno popalio sve mostove, uverio je udovicu da će za koji dan kada se odmori i oporavi doći kod nje u Karson.

Put do farme je uglavnom prošao u ćutanju. Indijanac je pre-

bačen taljigama koje su pratili Šejnov i Lilin konj. Uprkos uspješnom izbjavljenju i kraju strahovlade Homera Poudera, tokom puta su govorili veoma malo. Šejn je ipak iskoristio da obavesti Lili o očevom oproštaju i blagoslovu koji je dao za njihovo venčanje, Lilino i Jonasovo. Ona je samo okrenula glavu i nadlanicom obrisala oči.

Jonas je doista na farmi Lombardovih sahranjen kao član porodice, častan i uvažen čovek. Robert Lombardo je na njegovom grobu čitao poglavlje iz biblije.

Posle tri dana gostoprimstva i izuzetne pažnje, Šejn je krenuo na put. Lili mu je srdačno stisnula ruku i poželela sreću. Znala je da ide u Karson. Istina, verovala je da se uputio u posetu Elen Long.

Šejn to nije krio. Jedino je prećutao da je Karson mesto iz kojeg prema dogovoru sa Sedmom brigadom treba da pošalje izveštaj i da tu sačeka nova uputstva, novi zadatak. Činjenica da je baš tu živela lepa i strasna Elen Long značilo je samo jedno – spojiti prijatno sa korisnim!

KRAJ

N·O·V·O!

western roman

koji će od januara

1991. godine izlaziti

svakog 5-og umesecu,

zabaviće vas dragi čitaoci

kao i naši romani istog žanra:

DOK HOLIDEJ I ŠEJN

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

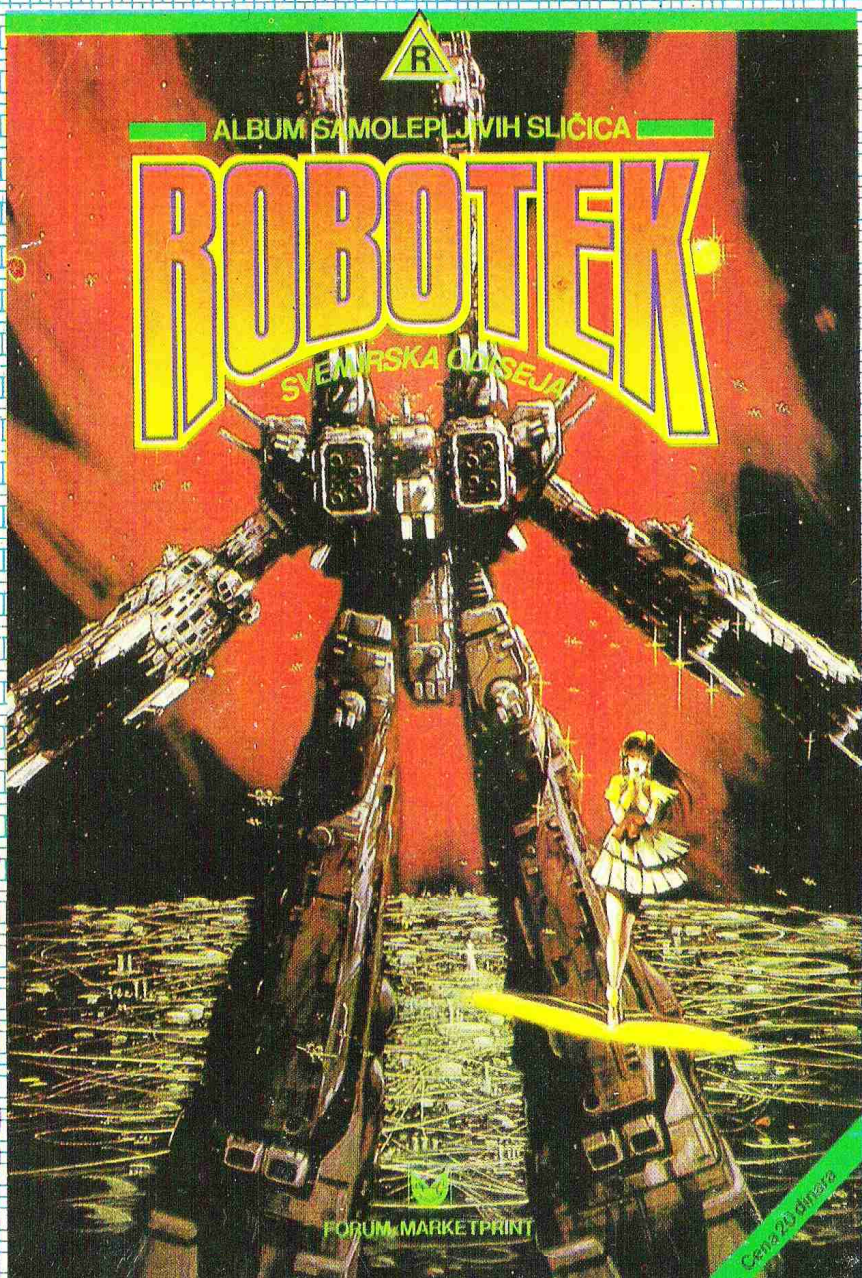

© King Features Syndicate, Inc., 1978

u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! samolepljivih sličica

u prodaji A·L·B·U·M samolepljivih sličica